

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ που δεν φοβάται κανένα – Ο ήρωας που δεν ουδέποτε νίκηθηκε

ΑΡ
79

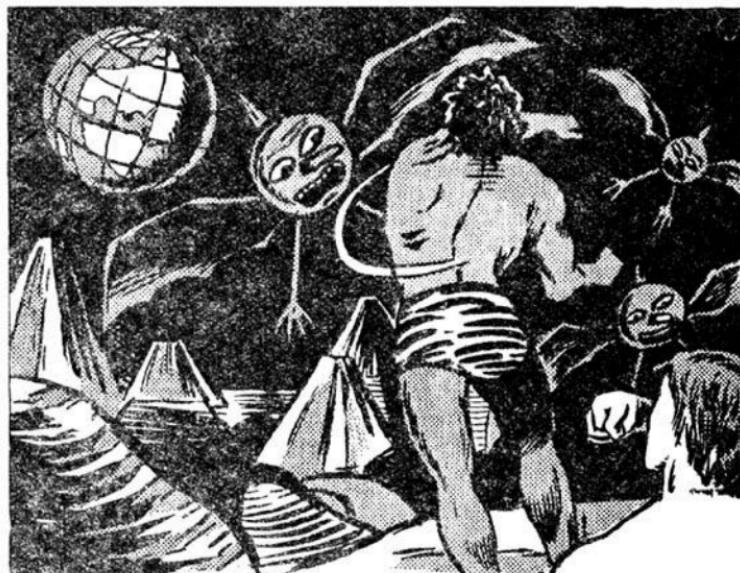
• ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ των ΟΥΡΑΝΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,”
ΑΡΙΘ. 79 - ΑΥΤΟΤΑΞΙΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΤΚΑΣ - ΔΡΑΧ. 2

Ἄδειλιαστοι οἱ δυὸ γίγαντες πολεύουσι καὶ επιτιώνται μὲ τοὺς τρομακτικοὺς Κεφαλαυθρώπους.

Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

ΣΥΜΦΟΡΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΕῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΩΥΓΕΟΥ

κλάσμα!

‘Ολόκληρη ἡ Ζούγκλα ἔχει ἀναστατωθῆ ἀπὸ τίς φωνές καὶ τοὺς θρήνους τῶν δύο ἀιλούρων γυναικῶν.

Οι ἀγορημένοι τους σύντροφοι δὲν θρίσκογται πιά στή

γῆ. (*) Κ' ἔκεινες περνάνε στιγμές τραγικής δγωνίσις. Ξάγυρπνες, μέρα καὶ νύχτα κλαῖνε καὶ δδύρονται γιὰ τὸ χαμό τους!

Ο καλόκαρδος, ἀλλὰ κι ἀτρόμητος Κραγιαμπού σφίγγει τὴν πονεμένη του καρδιά. Καταφέρνει νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχαριμία του. Καὶ μὲ κάθε τρόπο πασχίζει νὰ παρηγορήσῃ τὶς δυὸς ἀπελπισμένες γυναῖκες :

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχήτε καὶ νὰ στεναχωρίσαστε! τοὺς λέει. Ο καλὸς Θεός τῆς Γιοχάνας δὲ θὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ χαθοῦνε. Γρήγορα θὰ ξαναθρίσκωνται πάλι, γεροὶ καὶ χαρούμενοι κοντά μας!

Μᾶς τί εἶχε συμβῆ; Γιατὶ δλοὶ αὐτοὶ οἱ θρῆνοι καὶ κοπετοί;

... Ο δόκτωρ Όύράγκ, ἔνας μεγαλοφυής ἀλλὰ τρελλός Επιστήμονας, φθάνει ξαφνικά ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴ Ζούγκλα. Ιαξίδευει μονάχος του μέσα σ' ἔνα τεράστιο χαλύβδινο Ρομπότ. Εναν τρομακτικὸ ἀτομένιο γίγαντα! Ενα μηχανικὸ δμοίωμα ἀνθρώπου!

Τὸ ἔξωφρενικὸ αὐτὸ καὶ πολύπλοκο κατασκεύσομά του, διασχίζει τοὺς αἴθέρας, χρησιμοποιῶντας γιὰ κινητήριο δύναμι τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια! Ήσι φοθερές πύρινες ἐκρήξεις ποὺ

γίνονται κάτω στὰ σωληνωτὰ ποδάρια του, τοῦ δινουν διφάνταστες δθήσεις πρὸς τὰ ἐμπρός. "Ετοι, ή ταχύτητα ποὺ διαπέπτει εἶναι σαύληπτη! Υπερηχητική! Τὸ Ρομπότ δηλαδὴ αὐτό, τρέχει πιὸ γρήγορα κι ἀπὸ τὸν ιχο!

Ο Ούράγκ εἶναι ἔνας μεσόκοπος δσχημος ἀδύνατος καὶ μικροκαμώμενος ἀνθρωπόκος. Μὲ φαλακρὸ κεφάλι. Μὲ χοντροὺς φακούς στὰ μάτια. Καὶ μεγάλη καμπούρα στὴ ράχη...

Λένε πῶς τριάντα δλόκληρα χρόνια μελετοῦσε καὶ πειραματιζόταν σκυμμένος στὸ κρυφό ἐπιστημονικὸ του Ἐργαστήριο, κάπου στὴ μεγαλούπολι τῆς Νέας Υόρκης...

Αὐτὸς πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴ διάσπασι τοῦ 'Ατόμου. Τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια δηλαδὴ. Κι' ἔχει κάνει κι' ἄλλες φοβερές καὶ τρομερές ἀνακαλύψεις, διγνωστες ἀκόμα στὸν Κόσμο.

Τὸ δινειρὸ τῆς Ζωῆς τοῦ μεγαλοφυοῦς καὶ σοφοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ήταν νὰ εὑρεγετῆσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα. Μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθετε νὰ χαρίση στοὺς ἀνθρώπους τὴν ύγεια, τὴν εἰρήνη, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εύτυχια! Νὰ κάνῃ, ἀκόμα, τὴ ζωὴ τους ήσυχη καὶ ξεκούραστη!

"Ομως ἀλλοίμονο!

ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΟΥ... ΘΕΟΥ!

Η διανοητικὴ ψηρκόπωσι σάλεψε κάποτε τὰ λογικά

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος δρ. 78 ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ».

του! Καὶ ὁ δόκτωρ Οὐράγκ γίνεται μὲν μιᾶς κακός. 'Αντί ν' ἀγαπάῃ, μισεῖ θανάτιμα τώρα τοὺς συνανθρώπους του. Κι ἀντὶ νὰ θέλη νὰ τοὺς εὐεργετήσῃ, ἀρχίζει νὰ κάνῃ καταστροφές στὴν 'Ανθρωπότητα. Νὰ φέρνῃ μεγάλες συμφορές στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων!

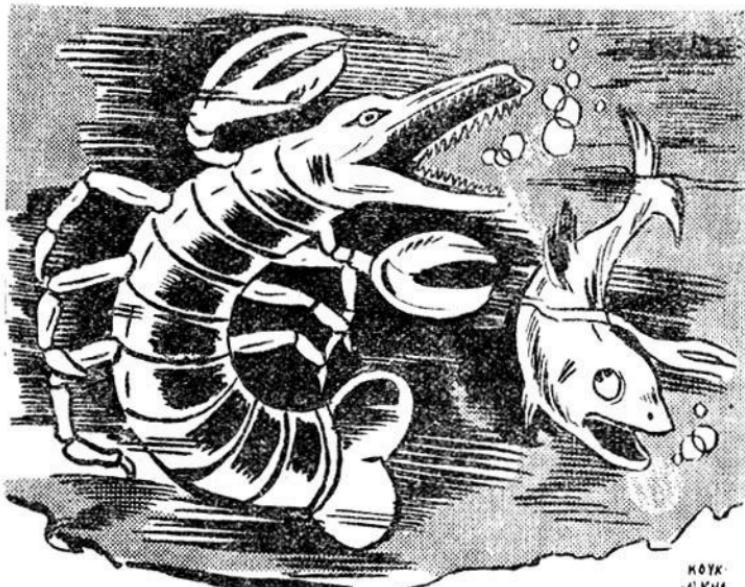
'Η 'Αστυνομία καταφέρνει νὰ τὸν πάσσῃ κάποτε. Καὶ ὁ τρελλός 'Επιστήμονας καταδικάζεται νὰ τελειώσῃ τῇ ζωῇ του μέσα σ' ἕνα Δημόσιο Ψυχιατρεῖο...

"Ομως δὲν ἀργεῖ νὰ δρα-

πετεύσῃ δπ' αὐτό. Καὶ γρήγορα ξαναγυρίζει ἀθέατος στὸ κρυφὸ ἐπιστημονικὸ του 'Εργαστήριο...

'Εκεὶ φτειάχνει τὸ τεράστιο Ρομπότ, ποὺ εἶπαμε... Τὸ ἐφοδιάζει μὲν δλα τὰ σύγχρονα μέσα τῆς 'Επιστήμης. Καὶ πετῶντας φθάνει δπὸ τὴν 'Αμερικὴ στὴ Ζούγκλα...

"Ἐχει ἀκούσει πῶς στὴν Αγγρια αὐτὴ περιοχὴ τῆς γῆς ζοῦνε δυὸ γιγαντόσωμοι καὶ ἀτρόμητοι ἀντρες: 15 Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν. Θέλει νὰ πάρῃ ἔναν δπ' αὐτοὺς γιὸς σύντροφο καὶ βοηθό του στὰ

Ξαφνικά, ἔνα ἄλλο γιγάντιο καὶ φοβερὸ Τέρας, παρουσιάζεται στὸ βυθὸ τῆς Κόκκινης Λίμνης...

τρελλά ταξίδια πού σκοπεύει νά κάνη...

Θέλει νά πετάξῃ στ' αστέρια. Νά κατακτήσῃ τὸ "Απειρο. Νά πολεμήσῃ τὸ Θεό! Νά τόν... γκρεμίσῃ ἀπ' τὸ θρόνο του!

"Ομως σὲ μιὰ μονομαχία πού τοὺς ὑποχρεώνει νά κάνουν, βρίσκει πώς καὶ ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Γκαούρ είναι τὸ ίδιο δυνατοί κι ἀπόρμητοι...

"Ετοι, παίρνει μαζί του, μὲ τὴ διά, καὶ τοὺς δυό. Καὶ ζεκινᾶνε γιὰ τὸ διαπλανητικό ταξίδι τους...

"Ομως μέσα στὸν ἴπτάμενο ἀτσαλένιο γίγαντα ἔχει κρυφτῆ, λαθρεπιβάτης, ὁ Ποκοπίκο...

"Ωστου κάπιστε, ὅλοι μαζί, φθάνουν στὸ φεγγάρι!

"Ο τεράστιος Ήρω; πότε προσγειώνεται ὀμαλά. ήσι πρωτος ὁ τρελλὸς Οὐράγκ, ςυτερα ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ποκοπίκο, θγαίνονται ἐξ...

Βρίσκονται σὲ μιὰ ἔρημη καὶ ἄγρια περιοχὴ τῆς Σελήνης. Γεμάτη κρατήρες ἀπὸ παλῆλα σθήσμένα ήφαίστεια...

"Η χαρὰ γιὰ τὸ πραγματικά μεγάλο κατόρθωμα ἀποτρελλαίνει τὸν καμπούρη 'Επιστήμονα. χορεύει, πηδάει καὶ ξεφωνίζει :

— Είμαι ὁ δόκτωρ Οὐράγκ! 'Ο "Αρχοντας τοῦ Κόσμου! 'Ο Κουράρος τῶν Οὐρανῶν! 'Ο Κατακτητής τοῦ 'Απείρου! Καὶ ὁ... νικητὴς τοῦ Θεοῦ!

Τὸ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια :

— Πολὺ σὲ γονιστάρω, ἀδερφέ μου τοῦ λέει. 'Αλλὰ δέν...

γιατρεύεσαι!

'Λιμέσως, κυττάζοντας γύρῳ του μὲ θαυμασμό, ἀναστέναζει :

— Ψυχὴ μοι Φεγγάρααα! 'Εδω θά φέρω τὴ Χουχού νά περάσσουμε τὸ γῆνα τοῦ... μέλιτος!

"Ομως ὁ ἔποιρος νάνος δὲν προφθαίνει νά τελειώσῃ τὰ λόγια του...

Σχεδὸν ταυτόχρονα παράξενος θύρωνος φθάνει στ' αὐτιά τους... Κάτι ἀλόκοτες μαῦρες σκιές κινούνται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι...

Καὶ νά: Ξαφνικά κάτι ἀπίστευτο γίνεται! Κάτι ἀφάνταστα τρομακτικά! Κάτι ποὺ κάνει τὸ ἀλμα τους νά παγώσῃ στὶς ὥλεθες...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΕΡΑΤΩΝ!

Πάνω ἀπὸ ἑκατό τρομακτικὰ τέρατα τοὺς περικυκλώνουν οὐρλιάζοντας ἀπαίσια :

— Γκιάρρρ... Σούχν... Λιέρχχ!

Παλύ παράξενα δντα, μὰ τὴν ἀλήθεια!

Σῶμα δὲν ἔχουν καθόλου. Μονάχα τεράστια τερατόμορφα κεφάλια!

Στὸ πάνω μέρος τοῦ μετώπου τους ξεφυτρώνει ἡνα ἔσπρο σουθλερὸ κέρατο! Τὰ μάτια τους εἶναι μεγάλα καὶ γουρλωμένα. Σὰν τῆς κουκουβάγιας. Τὸ στόμα τους τεράστιο, μὲ μεγάλα καὶ φοθερά δόντια!

Στὴ θέσι τῶν αὐτιῶν τους ποὺ δὲν ύπαρχουν — ξεφυ-

τρώουν μεγάλης φιλοδύης αὐτὸν τὴς νυχτερίδας. Απὸ λεπτά κόκκαλαί αἱ μεμβράνῃ!

Αἱμέσως κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοὺς ξεφυτρώουν, ἐπίσης, δυὸ μακρυά καὶ λεπτά ποδαράκια ποὺ μοιάζουν σῶν ἄντερα! Καὶ ποὺ καταλήγουν σὲ δάκτυλα ὅρνιου μὲ νύχια γαμψά!

Αὐτὰ μεταχειρίζονται καὶ γιὰ χέρια!

Πάνω στὰ κεφάλια τοὺς ἀντίς γιὰ μαλλιά ἔχουν ἀγκάθια. Σίγουρα τὰ «βελόνια» τοὺς θά εἶναι καὶ φαρμακέρα!

Οἱοι, ἀκόμια κι αὐτὸς ὁ τρελλός Ἐπιστῆμονας, μαρμαρώνουν γιὰ λίγες στιγμές! Ἀντικρύζουν μὲ τρόμο, φρίκη καὶ δέος τὸ δλόκοτ' αὐτά πλάσματα!

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο δὲν χάνει τὴν ψυχραίμια καὶ τὸ αἰώνιο κέφι του. Κυττάζει τὸ ἀμέτρητα φιεροτά κεφάλια ποὺ δρίσκονται συγκεντρωμένα γύρω τους. Καὶ ἀναστενάζει... ζερούγλειφόμενος:

— Ἀγάπαν “κεφαλάκια” γιὰ λαδορίγανη, ἀδερφέ μου!

Καὶ τραβῶντας μεγαλόπρεπα τὴ σκουριασμένη κι ἀγάπηρη χατζάρα του, μουρμουρίζει βαρεικά:

— “Ινα, τὸ λουπόν, Φεγγαροκεφαλάδες! Πιάστε οὐρά νὰ σᾶς κατασφάξω τοὺς σθέρκους!

Οἱμως τὰ φοθερά τέρατα τῆς Σελήνης δείχνουν ἄγριες διαθέσιες...

“Ολα μαζί τώρα, μουγγηρίζοντας δραχνά κι ἀπαίσια, δ-

ποχωροῦν λίγα θήματα μὲ τὸ ἀντερένια πόδια τους. Σκύθουν τὰ τεράστια κεφάλια καὶ προτείνουν τὰ σουθλερά τους κέρατα. Ετοιμάζονται νὰ ἐπιτεθοῦν στοὺς ἄγνωστους γῆγενους ἐπισκέπτας...

Οἱ Ταρζάν, ποὺ συνέρχεται πρῶτος, νοιώθει τὸ φρικτὸ τέλος ποὺ τοὺς περιμένει. Καὶ στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ: Ἄρπαζει μὲ τὸ ἔνα χέρι τὸν τρελλὸ καμπούρη. Μὲ τὸ ὄλλο τὸ νάνο. Κάνοντας ὑπεράνθρωπο πήδημα φθάνει κοντά στὸ Ρομπότ. Τοὺς πετάει μέσα στὴν ἀνοικτὴ οιδερένια πόρτα του. Μπαίνει κι αὐτός. Ἐνῶ ταυτόχρονα φωνάζει στὸ μελαφό γίγαντας:

— Τρέξε, Γκαούρ! “Ελα κ’ ἐσύ νὰ κρυφτῆς!

Οἱμως εἶναι ἀργά πιά. Διὸ —τρία ἀπὸ τὰ τέρατα τῆς Σελήνης ἔχουν χυμῆσει τώρα πάνω στὸ ἀτρόμητο μελαφό παλικάρι...

Μά ἔνας “Ελληνας δὲν δειλιώζει τοτέ!

— Εἴτε, σηκώνει οθέλτος τὸ τρομερό του ρόπαλο. Κτυπάει τὸ ποδό τὸ πόδι τὰ τέρατα στὸ μεγάλο του κεφάλι. Κ’ ἐκεῖνο σωριάζεται κάτω, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια!

Αἱμέσως κτυπάει καὶ τὸ δεύτερο. “Υστερα τὸ τρίτο... Τὴν ίδια τύχη δρίσκουν κι αὐτά...

Οἱμως οἱ φρικτοὶ Κεφαλάγθρωποι εἶναι ἀτέλειωτοι! Κι ὅλοι μαζὶ τώρα χύνονται νὰ τὸν κατασπαράξουν!

Ο μελαφός γίγαντας δεί-

χνεται, γιά μιά δικόμα φορά,
υπέροχος! Παλεύει μαζί τους
μέ υπεράνθρωπη όρμή. Τούς
δινιμετωπίζει σαν μανιασμένο
λιοντάρι!

ΤΟ ΤΑΡΖΑΝ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΓΚΑΟΥΡ!

“Η άτμοδισφαιρα πάνω στη φεγγάρι είναι δραιά. Κι αύτο διπτέρει στόν Γκαούρ νά κινήται εύκολα κι' άνάλαφρα. Μονάχα οι άνάσες του γίνονται πιο γρήγορες καί δύσκολες!

“Ομως υπάρχουν καί περιπτώσεις που ή παλικεριά δὲν έχει πέρασι! Ής πότε ο μελαψής γίγαντας θά καταφέρνη ν' ανιμετωπίζῃ την έπιθεσι τόσων Γεράτων; Κάποιο άπ' αύτά θά καρφώση τό που θλερό κέρατο στά στήθεια του. Στήν καρδιά του! Καί σίγουρα θά τόν σωριάση κατοντας νεκρό!

“Ο άμοιρος “Ελληνας Θρίσκεται σε άφρινταστα δύσκολη θέση! Περνάει στιγμές τραγικές!

“Ομως δ Ταρζάν, που παρακολουθεῖ την άνιση πάλη του, δὲν θά τόν άφηση νά χαθῇ!

Καί νά : Μ' ένα πήδημα θρίσκεται” ξειώντας την κοιλιά του τεράστιου Ρομπότ. Τραβάει με λύσσα τό μαχαίρι του. Καί σάν τρελλός χύνεται πάνω στ' αποκρουστικά καί μανιασμένα τέρατα.

Καθόλου δὲν λογαριάζει τόν κλίδυνο καί τή ζωή του! Δὲν σκέπτεται παρά μονάχα πώς θά σώση τόν δγαπημένο

«άδελφό» του : Τόν Γκαούρ.

“Έτσι, οί δυό γίγαντες παλεύουν τώρα μαζί. Ο ένας πλάι στόν δλλο... Σέ κάθε τους κτύπημα κ' ένας Κεφαλάνθρωπος σωριάζεται κάτω ούρλιαζοντας τρομακτικά!

Τά τέρατα τής Σελήνης κλονίζονται μπροστά στήν άδαμαστη όρμη τών δυό διπλών τους. Αρχίζουν νά δειλιάζουν... Μερικά άπ' αύτά δυποχωρούν κιέλας!...

Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει μέσ' άπ' τή σίγουρη κοιλιά τού αποταλένιου γίγαντα :

— Πίσω Κεφαλαράδες καί οάς έφαγα!...

“Ομως δλλοίμονο!... Δὲν έχουν περάσει λίγες στιγμές καί κάτι τρομερό κι' άναπάντεχο γίνεται :

“Ο Ταρζάν, κάνοντας νά κτυπήσῃ κάποιο άπό τά τέρατα, λαθεύει. Καί ή λάμα του μαχαίριού του, ξεφεύγοντας έπι τό στόχο της, καρφώνεται με θανατερή όρμη στά πλαστειά μελαψά στήθεια τού Γκαούρ!...

“Ο άμοιρος “Ελληνας θγάζει θραχνό πονεμένο θογγητό. Καί σωριάζεται θαρύς κάτω!

“Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας σιύθει άμεσως γιάς ν' άρπαξη τόν άκινητον «άδελφό» του. Ένω ταυτόχρωνα θγαίνουν άπό τά στήθεια του σπαρακτικά ζεφωνητά :

— Γκαούρ, Γκαούρ!... Εγώ σε σκότωσα! Εγώ δ κακούργος!...

Μά δὲν προφθαίνει νά κάνη τίποτα... Οι Κεφαλάνθρωποι, πού στό

Οι ἀπαίσιοι Κεφαλάνθρωποι παρατάνε τὸν Γκαούρ μπροστά στὴ Βασίλισσα Χρουντάχρα!

μεταξὺ ἔχουν ξεθαρρέψει, τὸν κτυποῦν μὲ τὰ σουβλερά τους κέρατα...

Ο Ταρζάν ἀναγκάζεται νὰ υποχωρήσῃ. Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ πῶς, ξαναθρίσκεται στὴν κοιλιά τοῦ τεράστιου Ρομπότ!...

Ο δόκτωρ Ούράγκ κλείνει ἀμέσως τὴ σιδερένια πόρτα του. Κι' ἐνῶ κάτι κρύθει στὴν τοέπη του, σκαρφαλώνει στὴν φηλή θέσι τοῦ πιλότου...

Πιέζει ἀμέσως τὰ ἡλεκτρικά κουμπιά... Γυρίζει τοὺς διακόπτες... Τραβάει τοὺς μοχλούς...

*Ετοιμάζεται νὰ θάλη σὲ κί-

νησὶ τὴν ἵππαμενη συσκευὴ του...

ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΓΚΑΟΥΡ!

"Ομως δ Ταρζάν, ποὺ σκαρφαλώνει πίσω του, ζητάει νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Νά τὸν ἐμποδίσῃ.

— Μή, τρελλέ!... Πῶς πᾶς νὰ φύγης; 'Ο Γκαούρ θρίσκετ' ξέω! Τὸν κτύπησα χωρὶς νὰ θέλω! Πρέπει νὰ τὸν πάρουμε μαζί μας! Ζωντανὸν ἡ πεθαμένον!...

*Ο παράφρων ἐπιστήμονας, δὲν δείχνει νὰ τὸν προσέχῃ.

Ἐξακολουθεῖ νά κάνη ἀτάραχος τοὺς χειρισμούς του. Νὰ πασχίζῃ νὰ θάλη σὲ κίνησι τὸν Ρομπότ του.

Οἱ ἔλικας τῆς ράχης τοῦ Ρομπότ ἔχει στὸ μεταξὺ ἀρχισει νὰ περιστρέφεται. Στὶς ἄκρες τῶν σωληνώτῶν ποδαριῶν τοῦ ἵπταμένου γίγαντα ἀντηχοῦν οἱ πρῶτες ἀτομικές ἐκρήξεις...

Τὸ ἀλόκοτο ἀεροσκάφος εἶναι ἔτοιμο ν' ἀπογειωθῇ. Νὰ ἔνανθρεψθῇ ψηλά. Στὸ ἀτέλειωτο κενό τοῦ Ἀπείρου!

Οἱ Ταρζάν δρίσκεται σὲ τραγικὴ ἀπόγνωσι.

Καὶ νά: Ξαναπηδάει κάτω. Κάνει ν' ἀνοίξῃ τὴ σιδερένια πόρτα γιὰ νὰ θυγῆ ἔξω...

“Ομως τίποτα. Οἱ τρελλός Οὐράγκ τὴν ἔχει κλειδώσει. Κρατάει αὐτὸς τὸ κλειδί της.

“Ετοι, σκαρφαλώνει πάλι ἐπάνω. Δίνει μιὰ δυνατὴ γροθιὰ στὸ φαλακρὸ κεφάλι τοῦ καμπούρη. Τὸν ὀφήνει ἀνασθήτον στὴ θέσι τοῦ πιλότου.

Ἐντυχῶς. Λίγες στιγμές ἀν ἀργοῦνσε, δὲν θὰ πρόφθανε. “Ἐνα κουμπὶ θὰ πίεζε ἀκόμια δ Ὁτελλός καὶ τὸ Ρομπότ θὰ ξεκινοῦσε...

Οἱ Ταρζάν τραβάει κάποιο μοχλό. Οἱ ἀτομικές ἐκρήξεις σταματοῦν ἀμέσως. Τώρα, μονάχα δ μεγάλος ἔλικας τῆς ράχης τοῦ Ρομπότ ἔξακολουθεῖ νὰ γυρίζῃ...

Ταυτόχρονα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ σιδερένιου γίγαντα ἀκούγεται ή φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο :

— Μπαρμπαμεγαλειότατε!

— Τί τρέχει;

— Κατέβα νὰ σπάσης πλάξ!

Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας πηδάει ἀλαφιασμένος. Βλέπει τὸ νᾶνο νὰ ἔχῃ κολλήσει τὴ μούρη του στὸ ἔνα ἀπὸ τὰ δύο στρογγυλά παραθυράκια τῆς πόρτας. Κάνει κι' αὐτὸς τὸ λίδιο: Πλησιάζει τὸ πρόσωπό του στὸ ὅλλο. Κυττάζει πρὸς τὰ ἔξω...

Καὶ νά: Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη!

Δυδ ἀπὸ τοὺς Κεφαλανθρώπους ἔχουν ἀρπάξει στὰ νύχια τῶν ποδαριῶν τοὺς τὸν Γκαούρ. Ο ἔνας ἀπὸ τὸ κεφάλι. Ο ὅλος ἀπὸ τὰ πόδια.

Τέλος, ἀρχίζουν νὰ κουνᾶν ἀνάλαφρα τὶς νυχτεριδένιες φτεροῦγες τῶν κεφαλιῶν τους. Ανυψώνονται ἀργά, παρασέρνοντας μαζὶ τους καὶ τὸ νεκρὸ ἴσως παλικάρι!...

Ο Ταρζάν μανιάζει στὸ θέαμα αὐτό. Κτυπάει καὶ κλωτσάει μὲ λύτσα τὴν πόρτα τοῦ Ρομπότ. Θέλει νὰ τὴ σπάσῃ. Νὰ θυγῆ ἔξω. Νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο του «Ἀδελφό»!...

Τὰ μάτια τοῦ Ποκοπίκο βουρκώνουν. Δαγκώνει τὰ χείλια του γιὰ νὰ μὴ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς. Καὶ ψιθυρίζει πένθιμα :

— Πάει κι' δ καπετάν Μαντράχαλος! Αἰωνία μου ἡ μνήμη γιὰ νὰ τόν... θυμάμαι τὸ φουκαρά!

Ο νᾶνος δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν ἀνοησία του. Ξαφνικά, ὅλα μαζὶ τὰ τέρατα τῆς Σελήνης φτερουγίζουν. Ανυψώνονται στὸ κενό. Καὶ παίρνοντας φόρα, πέφτουν σὰν θολίδες πάνω στὸν Ρομπότ.

Κτυπάνε μὲ λύσσα τὰ σουθλέρα τοὺς κέρατα πάνω στὸ σκληρό του ἀτσάλι!

Μᾶς τὰ φυσικὰ αὐτὰ δπλα τους εἶναι ἀνίσχυρα νὰ τοῦ κάνουν κακό. Ἀντίθετα, τὰ κέοστά τους σπάζουν πάνω στὸ Ρομπότ. Καὶ οἱ ἀπαίσιοι Κεφαλάνθρωποι, οὐρλιάζουν ἄγρια! Τρομακτικά!

Ο Ποκοπίκο, ποὺ παρακολουθεῖ, ἀπὸ τὸ χοντρὸ κρύσταλλο τοῦ μικροῦ παραθυρίου τὸ κακὸ ποὺ γίνεται, ἀναστενάζει :

— Ἀδερφέ μου, Μεγαλειότατε, σώθηκες! "Αν είχες θγῆ ἔξω, θὰ πάγκαινες ἀπό... κερατοθάνατο!...

Στὸ μεταξύ, τὰ δυὸ φτερωτὰ τέρατα, ποὺ είχαν σηκώσει τὸν ἀναίσθητο Γκαούρ, δὲν φάνονται πιά. "Έχουν χαθῆ στὸ σκοτεινὸ θάθος τοῦ ὁρίζοντα...

Οι Κεφαλάνθρωποι συνεχίζουν τὴν ἐπίθεσι.

Ο Ταρζάν, μέσα στὸν ἀτσαλένιο γίγαντα, φυσσάει καὶ ξεφυσσάει. Σὰν λιοντάρι στὸ κλουβί.

Ο δόκτωρ Ούραγκ, σιγά-σιγά, ἀρχίζει νὰ συνέρχεται ἀπὸ τὸ τρομερὸ ιτύπημα ποὺ είχε δεχθῆ. Κι' ὅταν, τέλος, ξαναθρίσκει τὶς αισθήσεις του, κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Μπράβο, Ταρζάν! Εἰσαι πολὺ δυνατός! Ή γροθιά σου λίγο ἔλλειψε νὰ μοῦ χαρίσῃ τὸ θάνατο!... Γ' αὐτό, θὰ σὲ κρατήσω πάντα μαζί μου. Τέτοιος σύντροφος — σὰν κι' ἐσένα — μοῦ χρειάζεται.

Ο Ποκοπίκο ποὺ τὸν ἀκούει, ζηλεύει :

— "Ε, μπάρμπα Καραφλογυαλάκια! τοῦ φωνάζει. Καὶ δὲν κρατᾶς ἐμένα νά... κάνης δουλειά σου! Θά σου βαράω χατζαριά, ὀδερφέ μου, ποὺ θὰ σου φεύγη τὸ καφάσι!...

Μᾶς καὶ κάτι ἄλλο ἔχει συιτιθῆ :

Η τρομακτικὴ γροθιὰ τοῦ Ταρζάν ἔχει κάνει ἔνα ἀναπάντεχο θαῦμα: 'Ο τρελλὸς Ἐπιστήμονας, ποὺ τὴ δέχτηκε στὸ κεφάλι, συνῆλθε. Μιλάει τώρα καὶ φέρνεται σὰν λογικὸς ἀνθρώπος!

Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» ποὺ τὸ καταλαθαίνει αὐτό, μουρμουρίζει:

— Μιὰ γροθιὰ κολάτσισες, ἀδερφέ μου, κι' ἀρχεψες νὰ σοθαρεύης! Φαντάσου νὰ σὲ σφάξω!... Σίγουρα θὰ ρθῆς στὰ συγκαλά σου!...

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΠΟΥ ΚΟΧΛΑΖΕΙ!

"Έξω ἀπ' τὸ Ρομπότ, τὰ φτερωτὰ ἀνθρωπόμορφα τέρατα, συνεχίζουν τὴ μανιασμένη ἐπίθεσί τους. Ὄμως καὶ πάλι μὲ μοναδικὸ ἀποτέλεσμα: νὰ σπάζουν, ἔνα-ένα, τ' ἀσπρὰ καὶ σουθλερά τους κέρατα...

Ο Ταρζάν συμβουλεύει τὸν Ούραγκ :

— Πρέπει νὰ κάνης δυνατοὺς κρότους μὲ τὰ σύνεργά σου! "Ιως ἔτσι νὰ τρομάξουν οἱ Κεφαλάνθρωποι. Καὶ φτερουγίζοντας νὰ φύγουν... Τότε θὰ πετάξουμε κι' ἐμεῖς ξωπίσω τους. Θά φθάσουμε

στὸ μέρος ποὺ ζοῦν. Ἐκεῖ θὰ φάνουμε νὰ βροῦμε τὸν Γκαούρ. Κι' ἀν είναι ἀκόμα ζωτανός, θὰ τὸν βοηθήσουμε. Θὰ τὸν σώσουμε!...

Ο 'Επιστήμονας ὑπακούει. Τραβάει ἀμέσως κάποιον μοχλό. Κι' ἀπὸ τὰ σωληνωτὰ ποδάρια τοῦ Ρομπότ ξαναρχίζουν οἱ τρομακτικὲς πύρινες ἐκρήξεις...

Οἱ φοβεροὶ Κεφαλάνθρωποι τρομάζουν. Καὶ σταματῶντας τὴν ἐπίθεσί τους, φτερουγίζουν ψηλά. Φεύγουν κατὰ τὸ μέρος ποὺ τράβηξαν κι' οἱ δυοῦ ἄλλοι μὲ τὸν ἀναίσθητο Γκαούρ...

Ο ἀτσαλένιος γίγαντας ἀνυψώνεται. Πετάει κι' αὐτὸς στὸν οὐρανό. Παρακολουθεῖ τὰ φτερωτὰ Τέρατα...

Καὶ νά: Σὲ λίγο τὰ ἀνθρώπομορφα Τέρατα τῆς Σελήνης, φθάνουν σὲ μιὰ περιοχὴ σκεπασμένη ἀπὸ πυκνούς ἀσπρούς καπνούς. Χάνονται γρήγορα μέσα σ' αὐτούς...

Τὸ ἀτσαλένιο Ρομπότ ποὺ τοὺς ἀκολουθεῖ χώνεται κι' αὐτὸ μέσα στοὺς ἰδιοὺς καπνούς...

Ο Οὐράγκ, δ Ταρζάν κι' δ Ποκοπίκο, κυττάζουν περίεργοι ἀπὸ τὰ κρυσταλλένια παραθυράκια τοῦ ιπταμένου Γίγαντα :

Κάτω φαντάζει θαυμάτα μιὰ θάλασσα ποὺ τὰ νερά της κοχλάζουν δυνατά. Μοιάζει σὰν ἀπέραντη χύτρα μὲ νερό ποὺ βρίσκεται πάνω σὲ δυνατή φωτιά!...

'Απὸ τὸ βράσιμο αὐτὸ δυαίνουν καὶ οἱ ἀτέλειωτοι ἀστροί καπνοί...

Ο Ποκοπίκο, κυττάζοντας μὲ γουρλωμένα μάτια τὴ θάλασσα ποὺ κοχλάζει, ξερογλείφεται :

— "Αν ἔχῃ ψάρια, ἀδερφὲ μου, οωθήκαμε! Θά φᾶμε... ψαρδόσουπα μὲ τὴν ψυχὴν μας!"

Ο Ταρζάν κι' δ δόκτωρ Οὐράγκ ψάχνουν νὰ βροῦν τοὺς φτερωτούς Κεφαλανθρώπους...

"Ωμως, τὰ φρικτὰ τέρατα ἔχουν πιὰ ἔξαφανισθῆ μέσα στοὺς ἀτέλειωτους πυκνούς καπνούς... Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ πιὰ κατὰ ποὺ τράβηξαν... Που πήγαν..."

Ο καμπούρης 'Επιστήμονας αὐξάνει, δυσο γίνεται, τὴν ταχύτητα τοῦ χαλύθδινου Ρομπότ του. Καὶ καταφέρνει γρήγορα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν καπνῶν...

Άμεσως ἀρχίζει νὰ κάνῃ τὸ γύρο τῆς ἀπέραντης θάλασσας ποὺ κοχλάζει... Ψάχνει παντοῦ...

Τίποτα! Οἱ φτερωτοὶ Κεφαλάνθρωποι δὲν φαίνονται πουθενά!

Ο νάνος διαστενάζει πάλι:

— "Αν, ἀδερφέ μου, βουτήξανε κι' ἐλόγου τους στὰ νερά, ξανασωθήκαμε!..."

— Γιατί; ρωτάει ἀφηρημένος δ Ταρζάν.

— Καθότι ἡ ψαρόσουπάρα μας θὰ γίνη ἀκόμα πιὸ νόστιμη!... Τὰ «Κεφαλάκια» βγάζουνε καλὸ ζουμέ! 'Αμέεε;

Ο ἀτσαλένιος γίγαντας συνεχίζει τὶς ἀτέλειωτες βρευνές

του γιὰ τὸν χαμένο Γκασούρ...

Καὶ νά: Σὲ λίγο ἔχουν φθάσει πάνω ἀπὸ μᾶς παράξενη καὶ ἥσυχη λίμνη...

Τὰ νερά τῆς εἶναι μαυροκόκκινα! Μοιάζει σᾶν ματωμένο πέλαγος!

Ο δόκτωρ Ούραργκ σταματάει τὶς ἀπομικές ἐκρήξεις. Καὶ τὸ Ρομπότ μένει ἀκίνητο στὸ κενό. Μονάχα δὲ ζλικας τῆς ράχης του ἔξακολουθεῖ νὰ γυρίζῃ.

"Ολοι τώρα κυττάζουν κατάπληκτοι πρές τὰ κάτω. Θευμάζουν τὰ ματωμένα νερά..."

Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει

μὲ περιφρόνησι:

— Πφφ... Σπουδαῖα τά λάχανα!... "Αν μάζευσα κι' ἔγω τὸ αἷμα ἀπ' ὅσους φουκαράδες ἔχω σφάξει, θάφτιαχνα, δχι μιστικούλα σάν καὶ δαύτη, μὰ τὸν... Ἀνταλλακτικό 'Ωκεανό!..."

Μὰ νά: Ξαφνικά τά ἥσυχα κόκκινα νερά ἀναταράζονται Μέσ' ἀπ' αὐτά ξεπετάγεται ἔνα ἀφάνταστα μεγάλο φτερωτό Τέρας!...

Σχεδόν ἀμέσως παρατάει τὴν ματωμένη λίμνη καὶ φτερουγίζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ θρίσκεται τὸ Ρομπότ...

Η Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού σπαράζουν ἀπ' τὸν πόνο γιὰ τὸ χαμό τῶν συντρόφων τους. Μὰ καὶ ἡ Χουχού...

'Από στιγμή σὲ στιγμή τοὺς πλησιάζει. "Ολο καὶ τὸ διακρίνουν πιὸ καθαρά!...

Είναι ἔνα θαλασσινὸ Στοχειό. 'Αλόκοτο καὶ τρομακτικὸ στὴν ἐμφάνισι... Μοιάζει μὲ τεράστιο φτερωτὸ κύτος! Γρεῖς φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν ἀτσαλένιο Ρομπότ!

'Ο Ποκοπίκο ψιθυρίζει μὲ δέος :

-- 'Αμάσααν!... Πρώτη Βολὰ γλέπω Φάλαινα τῆς... 'Αεροπορίας!

Μὰ πρὶν τελειώσῃ τὰ λόγια του, τὸ Τέρας τοὺς φθάνει. 'Ανοίγει τὶς τεράστιες φτερούγεις του κι' ἀγκαλιάζει, αφικτὰ μ' αὐτές, τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα... Κι' ὁ Εὐλικας τῆς ράχης του σταματάει...

Τὸ γιγαντιαῖο κύτος παύει φυσικὰ νέα φτερούγιζη. Καὶ μαζὶ μὲ τὸ Ρομπότ ἀρχίζουν νὰ γκρεμίζωνται στὸ κενό... "Ωστού πέφτουν τέλος μὲ ἀφάνταστη ὅρμη ὅτη λίμνη!..."

Τὰ μαυροκόκκινα νερά της τινάζονται ψηλά! 'Ενω τὸ φτερωτὸ κύτος καὶ ὁ χαλύβδινος γίγαντας βυθίζονται... Χάνονται στὸ ύπρο θάθος!...

Σὲ λίγες στιγμὲς δλα ἔχουν τελειώσει... 'Η ἐπιφάνεια τῆς Λίμνης ξαναγίνεται ἥσυχη, ὅπως καὶ πρὶν: Σὰν ἔνας μεγάλος κόκκινος καθρέπτης!...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ !

Καὶ τώρα ἀς δοῦμε τί ἀπέγινε -ό Γκαούρ μετὰ τὴν ἀρπαγὴ του ἀπὸ τὰ δυό Τέρατα:

.....

Σὲ μιὰ θραχώδικη ἀκτὴ τῆς θάλασσας ποὺ εἶδαμε νά κοχλάζῃ, θρίσκεται μιὰ τεράστια Σπηλιά!...

'Εκεὶ, μέσα στὸ ἀπέραντο θάθος τῆς, ζοῦν οἱ ἀπαίσιοι Κεφαλάνθρωποι! 'Έκεὶ καὶ τώρα ἔχουν κρυφτῆ...

Τὸ φοθερό αὐτὸ 'Αντρο τῶν κατοίκων τῆς Σελήνης φωτίζεται ἀπὸ ἀμέτρητες φωτίες, ποὺ κανὲ στὸ έσωτερικό του.

Στὴ μέση τῆς σπηλιᾶς θρίσκεται ἔνας παράξενος θρόνος. Φτειαγμένος ἀπὸ τεράστια κρανία Κεφαλάνθρωπων.

Πάνω σ' αὐτὰ κάθεται μεγαλόφρενη μιὰ γιγαντόσωμη γυναῖκα. Πανέμορφη στὸ πρόσωπο. "Ομως τρομακτικὴ στὸ σώμα!..."

Εἶναι ή Βασίλισσα τῆς φυλῆς τῶν φτερωτῶν αὐτῶν Τεράτων!...

Τὸ τεράστιο, ἀλλὰ νεανικὸ κι' ὅμορφο — ςπῶς εἴπαμε — κεφάλι της, εἶναι στολισμένο μ' ἔνα μεγάλο διαμαντοστολισμένο στέμμα!...

"Ομως, τὸ κορμί της εἶναι ὅγαρμπο, χο ντροκαμωμένο, τριχωτό!... Σὰν κορμί τρομεροῦ Δράκου!..."

Μὰ καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της δὲν εἶναι φυσιολογικά : Καταλήγουν, δλα μαζί, σὲ τέσσερα κεφάλια φαρμακερῶν φιδιῶν!...

Γύρω-γύρω στὸν μακάθριο θρόνο τῆς τρομακτικῆς αὐτῆς Βασίλισσας, στέκουν γονατισμένοι, πάνω στὸ ἀντερένια ποδαράκια τους, ἀμέτρητοι Κεφαλάνθρωποι!

Ξαφνικά, ἀπὸ τ' ἄνοιγμα

τῆς ἀπέραντης σπηλιᾶς, μπάινουν δυό ἀπ' αὐτούς. Σέρνουν μέσα ἀναίσθητον, μὲ ματωμένα στήθεια, τὸν Γκαούρ...

Φθάνουν καὶ τὸν παρατάνε μπροστά στὸ θρόνο τῆς πανώριας μὰ τερατόκορμης Βασίλισσάς τους.

Αρχίζουν νὰ τῆς μιλᾶνε οἱ μιὰ ἀλόκοτη διάλεκτο, χειρονομῶντας παιράξενα. Κάθε τόσο δείχνουν τὸν Γκαούρ. Στηγουραὶ δὲ τῆς ἔχηγον ποῦ καὶ πῶς τὸν θρῆκαν. Καὶ ὅλα δοι εἶχαν συμβῆ...

Η Βασίλισσα ἀκούει ἀφηρημένη τοὺς Κεφαλανθρώπους τῆς. Γιατὶ τὰ μεγάλα ὅμορφα μάτια τῆς ἔχουν καρφωθῆ, μὲ ἀνείπωτο θαυμασιό, στὸ ἀκίνητο κορδὺ τοῦ μελαψφού πελκαριοῦ.

Ἐτοι, κάποτε, τὰ δυό ἀνθρωπόμορφα κεφαλόφτερα τέρατα, τελειώνουν τὴν ἀναφορά τους. Καὶ κάνοντας λίγα θήματα πρὸς τὰ πίσω, γονατίζουν κι' αὐτά πλάι στὸ θρόνο μὲ τὰ τεράστια κρανία.

Ἡ γιγαντόσωμη γυναίκα μὲ τὸ τριχωτό κορμὸν δράκου κυττάζει, γιὰ πολὺ ἀκόμα, τὸν πανώριο γίγαντα. Τέλος, ἀπλώνει τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς, ποὺ ἡ ἀκρη του καταλήγει σὲ κεφάλι φαρμακεροῦ φιδιοῦ! Καὶ τὸ ἀφήνει νὰ δαγκώσῃ τὰ ματωμένα στήθεια τοῦ Γκαούρ.

Αὐτὸ ἥτανε!... Ταυτόχρονα σχεδόν, κάτι ἀπίστευτο γίνεται: Τὸ μελαψφ παλικάρι ἀνασαλεύει. Ἀνοίγει ἀργά τὰ μάτια του. Κυττάζει χαρούμενα γύρω...

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΧΡΟΥΝΤΑΧΡΑ!

Μὰ τὸ βλέμμα του ξαφνικά, σκοτεινιάζει. Πετιέται ὄρθδος καὶ ρωτάει δύρια :

— Ποῦ είμαι; Πῶς βρέθηκα ἐδῶ; Ποῦ είναι οἱ σύντροφοι μου; Πέστε μου, λοιπόν!

Όμως δὲν περιμένει νὰ πάρη ἀπόρκοι. Τὰ μάτια του ἀντικρύζουν τὸ δνοιγμα τῆς τεράντιας σπηλιᾶς. "Ἔω ἀπ' αὐτὸ φαντάζουν οἱ πυκνοὶ ἀσπροὶ καπνοὶ τῆς θάλασσας, ποὺ κοχλάζει... Καὶ τρέχει πρὸς τὰ ἔκει γιὰ νὰ ξεφυγῇ..."

Μὰ δυότρεις ἀπὸ τοὺς Κεφαλανθρώπους τρέχουν ἀμέσως ξωτίσω τους. Τὸν φθάνουν πρὶν προλάβῃ νὰ γυρᾷ ἀπὸ τὴ σπηλιά. Τὸν ἀγκαλίζουν γερά μὲ τὶς φτερούγες τῶν κεφαλιῶν τους. Καὶ τὸν ξαναγυρίζουν πίσω...

Ἡ Βασίλισσα χαμογελάει. Κάτι τοῦ λέει στὴν ἀλόκοτη διάλεκτο τους.

Ο Γκαούρ, φυσικά, δὲν καταλαβαίνει τὰ λόγια της. "Ομως νοιώθει καλά τὸ νόημά τους. Είναι φανερὸ πῶς ἡ παρύξενη αὐτὴ γυναίκα ἔχει τὴ δύναμι νὰ τοῦ μετασιθάζῃ τὴ σκέψη της. "Οπως γίνεται στὸν ὑπνωτισμὸ καὶ στὴν τηλεπάθεια..."

Ἐτοι, δὲ μελαψφς "Ελληνας, νοιώθει πῶς ἡ Βασίλισσα τοῦχει πῆ :

— Γιατὶ θέλεις νὰ φύγης; Πρὶν λίγες στιγμές ήσουν νεκρός!... Τὸ δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ ποὺ θρίσκεται στὸ ἀριστερό μου χέρι, σὲ ἀνάστησε!

Αφού λοιπόν, χρωστᾶς υὲ μέν να τὴ ζωὴ σου, πρέπει νὰ μείνης παντοτεινὰ κοντά μου!... Είσαι δυνατός καὶ πανώριο παλικάρι. Θά σὲ κάνω σύντροφό μου!...

Ο Γκαούρ γίνεται μὲ μιᾶς θεριδ ὀνήμερο! Καὶ κυτάζοντας άγρια τὴν ἀλόκοτη γυναικά, μουγγιρίζει :

— "Οχι!... Αύτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ!... Πρέπει νὰ γυρίσω στὴ γῆ. Στοὺς δικούς μου!..."

Η Βασίλισσα χαμογελάει πάλι. Φαίνεται πῶς καταλαβαίνει κι' αὐτὴ τὴν παράξενη γλώσσα του. "Εχει, μ' ὅλα λόγια, τὴ δύναμι νὰ διαθέξῃ τὴ σκέψι τῶν ἄλλων!..."

— Θά μείνης ἐδό! τοῦ ἀποκρίνεται καὶ τὴ γηρηματικά. Κανένας ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου!... Είμαι ή παντοδύναμη κι' ἀθάνατη Βασίλισσα Χρουντάχρα!..."

Καὶ συνεχίζει νὰ τοῦ μιλάῃ στὴν ἀλόκοτη διάλεκτό της που δ Γκαούρ τὴν καταλαθαίνει :

— "Αν μείνης μαζί μου, θὰ γίνης κι' ἐσύ ἀθάνατος. Σιοτὲ δὲν θὰ χορτάσουν μὲ τὶς σάρκες σου τὰ βρωμερά σκουλήκια τοῦ τάφου..." "Αν δύμας ζητήσης νὰ φύγης, «χιλιάδες θάνατοι» σὲ περιμένουν. Τὸ ἀκοῦς: «Χιλιάδες θάνατοι!» Ο ένας πιὸ φρικτός ἀπ' τὸν ἄλλον!

Ο μελαψός γίγαντας δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ἄλλο. Κάνει μιὰ κίνησι γιὰ νὰ χυθῇ πάνω της. Νὰ τὴ σπαράξῃ μὲ τὰ τρομερά του χέρια...

Μὰ γρήγορα συνέρχεται καὶ μετανοίωνει. "Ενας Ἑλληνας ποτὲ δὲν κτυπάει μιὰ γυναίκα. Όσο γιγαντόσωμη, δύσι δυνατή κι' ἀν είναι!..."

Κάνει δύμας κάτι θλό: Σηκώνει μὲ λύσσα καὶ μανία τὸ πόδι του. Καὶ δίνει δύσι φοβερές κλωτσιές στὸ μακάριο θύρον τῆς φρικτῆς Βασίλισσας...

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ... ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ!

Τὰ κρανία τῶν Κεφαλανθρώπων γκρεμίζονται μὲ μιᾶς... Η τρομερὴ γυναίκα σωριάζεται θαρειά κάτω!..."

Ο Γκαούρ τὴν παρατάει καὶ κάνει γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ τὸ θάλη στὰ πόδια. Νὰ φύγη ἀπὸ τὴν ἀπαίσια Σπηλιά...

"Ωμώς ούτε καὶ τώρα— ἀλλοίμονο — καταφέρνει νὰ γλυτώσῃ... Τὰ κεφαλόδιτερα τέρατα τὸν ἀρπάζουν πάλι..."

Μανιασμένη τώρα ή Βασίλισσα, οὐρλιάζει :

— 'Αρχαντάχ ρουχνούθ!..."

Οι Κεφαλάνθρωποι παρατάνε ἀμέσως τὸν Γκαούρ καὶ τρέχουν στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Τὸ φράζουν καὶ ἀ μὲ πέτρες. Ούτε κουνούπι δὲν θὰ μπορούσε πιὰ νὰ περάσῃ ἀπ' ἔκει. Νὰ γῆ ξέω...

Ο γιγαντόσωμος "Ἑλληνας κυττάζει τώρα γύρω του, χαμένα... Δὲν ξέρει πιὰ τί νὰ κάνη... Ή ἀπόγνωσι ξέχει θολώσει τὸ μυαλό του!..."

"Αλλὰ νά: Τυχαία τὰ μάτια του πέφτουν στὴ γκρεμι-

σμένη ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς Βασιλισσα. Καὶ κρύο ρίγος νοιῶθει νὰ ξεπερνάῃ τὸ κορμί του.

‘Η τερατόκορμη γυναικά,
πεσμένη κάτω, τὰ μπρούμιτα,
σέρνεται πρὸς τὸ μέρος του
μὲ τὰ τέσσερα φθερὰ φίδια
τῶν χεριών καὶ τῶν ποδαριών
πηγ···’ Ενώ ταύτοχρονα, τοῦ
φωνάζει στὴ δική της γλώσ-
σα :

— Κανένας ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ γκρεμίσῃ ἀπ' τὸ θρόνο ἔμενα τὴν παντοδύναμη κὶ ἀθάνατη Βασιλισσα Χρουντάχρα!... "Ετοιμάσου λοιπὸν νὰ πεθάνῃς χλιες φορές!... Χιλιοὺς φρικτοὺς θανάτους θὰ σου χαρίσω! Καὶ τὰ πονεμένα οὐρλιαχτά τοῦ πόνου σου θὰ φτάσουν μέχρι τὸ μασκρυνό καταραμένο ἀστέρι ποὺ σε ξέρασε ἔδω. (*).

‘Αλλοίμονο!... Δέν περνάνε λίγες στιγμές και φθάνει κοντά του... Ο μελαφός γίγαντας ταξιδεύει δικίνητος σάν μαρμαρωμένος. Καμμία κίμη δέν κάνει τώρα για Εεφύγη...

Τὸ ἀνοιγμα τῆς τεράστιας
οπηλίας εἶναι κλειστὸ πιά.
Καὶ οἱ τρομεροὶ Κεφαλάνθρω-
ποι ἔτοιμοι νὰ χυθοῦν πάνω
του στὴν παραμικρὴ κίνησι
ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ κάνῃ...
"Ετοι καταλαβαῖνε πώς μά-
ταια θέταν κάθε προσπάθεια
σωτηρίας!..."

Καὶ νά : Τὰ φίδια τῶν χεριών τῆς τρομακτικῆς Βασιλισσας, κουλουριάζονται τώρα στά πόδια τοῦ Γκασούρ.

(*) Έγγοςί τῇ Γῇ μας.

Τὸν τραβοῦν μὲ ἀφάνταστη δύναμι. Θέλουν νὰ τὸν γκρεμίσουν κάτω...

"Ομως, δι μελαψός γίγαντας μένει ἀκλόνητος στὴ θέσι που βρίσκεται. Σὰν ἔνας τεράστιος, ριζωμένος κάτω, βράχος πού πασχίζουν νά τὸν τραβήξουν μ' ἔνα σχοινί!..."

‘Η φρικτή γυναῖκα μὲ τὸ πανώριο πρόσωπο, βλέποντας νὰ μὴν κάνῃ τίποτα, μανιάζει περισσότερο ἀκόμα. Κι’ ὅρχι-
ζει νὰ δαγκώνῃ μὲ λύσσα τὸ πόδι τοῦ ἄναιρου παλικαριοῦ.
‘Απὸ τὴν πληγὴ ποὺ τοῦ κά-
νει, θρύση τρέχει τὸ κόκκινο
ἀχνιστό του αἷμα!

ΜΙΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑ ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΔΑΡΟΥΣΑ!

Παρ' ὥλ' αὐτά, δὲ ἀδύμαστος «Ἐλληνας» καὶ πάλι μένει ἀκλόνητος! Οὔτε βόγυγος, οὔτε στεναγμός βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια του!...

Ἡ Βασίλισσα τὸν παρατάει τῷρα. Καὶ διατάζει τοὺς Κεφαλαινθρώπους νὰ μαζέψουν τὰ σκορπισμένα κρανία. Νὰ ξαναστήσουν τὸν μακάριο θρόνο της...

Τέλος, μὲ τὰ φιδίσια χέρια
καὶ πόδια τῆς σκαρφαλώνει
ἐπάνω. Ξανακάθεται ἀγύερωχη
στὴ μεγαλόπρεπη κορφή του.

Ἐνά μπουλούκι ἀπό τὰ κε-
φαλόφτερα Τέρατα ξανασέρ-
νουν τὸν Γκαούρ μπροστά της.
Ἡ Χρουντάχρα θγάζει ἀ-
πό τὰ χεῖλια της ἔνα ὄλδο-
το σφύριγμα :

— Φασσάσσα!...
Καὶ νῦν: Ἐπὸ κάποια τρύ-

Οι τρεῖς γυναῖκες δροσίζουν
ρὸ τῆς μικρῆς

τὰ χείλια τους στὸ καθάριο νε-
Πηγῆς. "Υστερα...

πα στὰ γύρω πέτρινα τοιχώ-
ματα τῆς τεράστιας σπηλιᾶς,
ξεπετάγεται ἔνα μεγάλο κά-
τασπρο φίδι!... Σ'έλτο, φθά-
νει ἀμέσως μπροστά στὸ θρό-
νο μὲ τὶς νεκροκεφαλές.

'Η Βασίλισσα κάτι τοῦ λέει
σιγά. Κι' ἐκεῦνο ὑπακούει
πρόθυμα :

Μὲ μιὰ ξαφνική κι' ἀφάν-
ταστα γρήγορη κίνησι τυλή-
γεται στὰ πόδια τοῦ μελα-
ψου παλικαριοῦ. 'Απὸ τοὺς ἀ-
στράγαλους μέχρι τὴ μέση
του!... Τὸν κρατάει δεμένον
ἐκεὶ, στὴ θέσι ποὺ θρίσκεται.
'Ανικανὸν πιὰ νὰ κάνῃ τὴν

παραμικρὴ κίνησι μὲ τὰ πό-
δια του.

'Η τρομερὴ Χρουντάχρα
κάτι φωνάζει πάλι σ' ἔναν ἀ-
πὸ τοὺς Κεφαλανθρώπους
της...

'Εκεῖνος προχωρεῖ ἀμέσως
στ' ἀντικρυνὰ τοιχώματα τῆς
ἀπέραντης φωτισμένης σπη-
λιᾶς. Κι' ἀνοίγει μὲ τὰ δά-
κτυλα τῶν ποδαριῶν του μιὰ
στρογγυλὴ τρύπα, κλεισμένη
μὲ πέτρα. Σ' χεδὸν ταυτόχρο-
να ξεπετάγεται μέσ' ἀπὸ τὴν
τρύπα αὐτὴ ἔνα τρομακτικὸ
έρπετό! Μοιάζει σάν τερά-
στια σαρανταποδαροῦσα μὲ

κεφάλι τρομερού ὅρνιου. Μὲ ράμφος γαμψό! Καὶ μ' ἔνα μεγάλο φαρμακερὸ κεντρὶ πίσω στὴν ἄκρη τῆς οὐράς της. "Ἐνα κεντρὶ γυριστό, σὰν τοῦ σκροπιοῦ!..."

"Ἀλλοίμονο!... Τὸ ἀλόκοτο αὐτὸ ἑρπετό, προχωρῶντας ἀργά, φθάνει κοντά στὸν ἀκινητοποιημένον Γκαούρ. Καὶ ἀνασηκώνοντας τὴν οὐρά του, κεντρίζει τὸν γίγαντα στὸ στῆθος..."

"Ἀμέσως γυρίζει. Καὶ προχωρῶντας ἀργά, κρύβεται στὴν κολασμένη τρύπα του. 'Ο Κεφαλάνθρωπος τὴν ξανα-

κλείνει μὲ τὴν πέτρα..."

Περνᾶνε λίγες στιγμές...

Ξαφνικά, ὁ ἀτρόμητος "Ελληνας κάνει ἔναν τραγικὸ μορφασμὸ πόνου. Καὶ θγάζοντας σπαρακτικὸ θογγητό, σωριάζεται κάτω. Σπαρταράρει καὶ κτυπιέται σὰν ψάρι στὴν ἀμμουδιά!..."

Τὸ ὅσπρο φίδι σφίγγει πιὸ δυνατὰ τώρα τὰ πόδια του. Τὸν ἐμποδίζει νὰ σηκωθῇ. Νὰ ξανασταθῇ δρθός...

"Η Βασιλισσα νοιώθει ἀφάνταστη ψυχικὴ ἡδονὴ στὸ μαρτύριό του. Καὶ ξεφωνίζει μὲ ἄγρια χαρά :

"Η πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» χάνεται, σὲ λίγο, μονάχη πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς κι' ἄγριες φυλλωσιές..."

— Τώρα θά δοκιμάσης τὸ θάνατο τοῦ Πόνου! Τὰ σπαρακτικά θογγητά σου θ' ἀκουστοῦν ώς τὴ μακρυνὴ Γῆ ποὺ γεννήθηκες!...

ΙΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Τὸ κέντρισμα τῆς τεράστιας κι' ἀλόκοτης Σαρανταποδαρούσσας, κάνει τὸν Γκαούρ νὰ νοιώθῃ ἀφάνταστα δυνατούς πόνους!... Νὰ τρίζῃ μὲ λύσσα τὰ δόντια! 'Απὸ τὸ στόμα του νὰ θγαίνουν ἀσπροὶ ἀφροὶ! Τὰ μάτια του νὰ ξεπετιώνται ἀπὸ τὶς κόγχες' 'Ἐνῶ τὸ μελαψό κορμί του, σιγά-σιγά, ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται χαλκοπράσινο!...

Τὸ μαρτύριο τοῦ ἄμιορου παλικαριοῦ εἶναι φρικτό! Τραγικό! 'Απερίγραπτο!

'Ο θάνατος θάταν γι' αὐτὸν χαρά! Σωτηρία! 'Απολύτρωσι!...

Καὶ νά: Ξαφνικά, παίρνει τὴ μοιραία τρελλὴ ἀπόφασι: Πεσμένος κάτω τὰ μπρούμυτα, καθώς θρίσκεται, κάνει κάτι τρομερό: 'Αρχίζει νὰ κτυπά μὲ δύναμι καὶ λύσσα τὸ κεφάλι του στὸ σκληρὸ πέτρινο δάπεδο τῆς σπηλιᾶς!

'Άλλοι μονο!... Στὸ τρίτο κτύπημα, τὸ κεφάλι του σπάζει. Κι' δ ὁ Γκαούρ παύει νὰ οὐρλιάζῃ πιά. Εἶναι νεκρός!..

"Ομως, ή τερατόσωμη Χρουντάχρα δὲν ἀφήνει τὸν λυτρωτὴ θάνατο, οὔτε γιὰ λίγες στιγμὲς νὰ τὸν ξεκουράσῃ!...

"Απλώνει πάλι μὲ βιάσιοι τὸ φίδι τοῦ ἀριστεροῦ τῆς χε-

ριοῦ. Κι' ἐκεῖνο δαγκώνει, στὸ κεφάλι τώρα, τὸν σκοτωμένο μελαψό γίγαντα.

"Ετσι, τὸ θαῦμα γίνεται γιὰ δεύτερη φορά :

"Ο Γκαούρ ξαναζωντανεύει. 'Η πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ του γιατρεύεται στὴ στιγμή. "Ο-πως εἶχε γιατρευτῆ, πρὶν λίγο, κι' ἡ πληγὴ τοῦ στήθους του!..."

Τὸ χαλκοπράσινο κορμί του ξαναπάίρνει τὸ παληὸ μελαψό χρῶμα. Κανέναν πόνο δὲ νοιώθει πιά!...

"Η Βασίλισσα καγχάζει στὴν ἀλόκοτη γλῶσσα της :

— Χά, χά, χά!... Δοκίμασες τὸ θάνατο τοῦ Πόνου! Τώρα θά δοκιμάσης καὶ τὸ θάνατο τῆς Χαρᾶς!...

'Αμέσως κάτι γνέφει μὲ τὰ φιδίσια χέρια της στοὺς γονατισμένους γύρω Κεφαλανθρώπους...

"Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἀναστκώνεται. Προχωρεῖ στὸ ἀντικρυνό χωματένια τοιχώματα τῆς τεράστιας σπηλιᾶς. Τραβάει τὴν ἴδια πέτρα, λευθερώντας τὴ στρογγυλὴ τρύπα ποὺ τὴ σκεπάζει... .

'Απ' τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμά της ξεπετάγεται τώρα ἔνα ἀλλο παράξενο ἔρπετό :

Εἶναι μιὰ γιγαντιαία κατάμαυρη κατσαρίδα. Ποὺ πάνω στὴ ράχι της ἀστράφει ἑκτυφλωτικά ἔνα τεράστιο πράσινο διαμάντι!...

Τὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ δεύτομο φθάνει γρήγορα κοντά στὸν νεκραναστημένον Γκαούρ. Τὸν δαγκώνει στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Καὶ ξαναγυρίζει στὴ

φρικτή σκοτεινή τρύπα του.
Χάνεται πάλι μέσα σ' αύτήν...

Και νά: 'Ο Γκαούρ, άμεσως μετά τό δάγκωμα, νοιώθει άφανταστη χαρά νά πλημμυρίζῃ την υπαρξή του... Κι' άρχιζει νά γελάη, νά γελάη, νά γελάη!...

'Από στιγμή σε στιγμή τό γέλιο του γίνεται δύο και πιό χαρούμενο. "Όλο και πιό δυνατό!..." "Όλο και πιό γρήγορο!..."

ΤΡΑΓΙΚΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ !

Τόσο πού δ μελαψός γίγαντας άρχιζει νά κουράζεται... "Ομως τού είναι άδυντο πιά νά σταματήσῃ. Νά πάψη νά γελάῃ!..."

Περνάει έτσι πολλή ώρα, άλοιμονο!... Ή δμοιρος Γκαούρ έχει μελανιάσει διπό τ' άκρατητα γέλια. Βρίσκεται σε κακά χάλια!...

"Η ανάσα του κόβεται πιά!
Τό στήθος του πονάει άφανταστα! Τό νοιώθει σάν μιά άπεραντη ματωμένη πληγή!"

"Ομως δέν μπορεί νά κάνη κι' άλλοιως! Έξακολουθεί νά γελάη!... Νά γελάη!... Νά γελάη!..."

Οι φλέβες σπάζουν μέσα στά πονεμένα στήθεια του!... 'Από τό λαχανιασμένο στόμα τού άμοιρου παλικαριού ξεχύνεται ποτάμι τό αίμα!...

Κι' δύμως γελάει!... 'Ακόμα γελάει!...

"Ωσπου κάποτε ή ανάσα του κόβεται διπότομα. Και τό τραγικό γέλιο του σταματάει γιά πάντα!..."

'Ο Γκαούρ γέρνει θαρύς κάτω. Νεκρός γιά δεύτερη φορά!...

Η φοθερή Χρουντάχρα καγχάζει ίκανοποιημένη:

— Στό είπα, δύμορφονεί μου! Χά, χά, χά!... Χίλιες φορές θά πεθάνης! Κι' άλλες τόσες θ' άναστηθής!...

Κι' άπλωντας πάλι τό φύδιο άριστερό χέρι της, τό άφηνει νά ξαναδάγκωση τό άψυχο κορμί τού μαρτυρικού γίγαντα!...

'Ο Γκαούρ άνασταινεται γιά τρίτη φορά!... Ξανανοίγει τά μάτια του γερδός και δυνατός, δπως πάντα.

Άμεσως κάνει μιά προστάθεια νά οηκωθή. "Ομως τό κάτασπρο φίδι έξακολουθεί νά μένη γερά κουλουριασμένο στά πόδια του. Δέν τόν άφνει μέ κανένα τρόπο νά σταθή δρόδος!..."

'Ο Γκαούρ γυρίζει τώρα τό πρόσωπό του στήν άπονη Βασιλισσα. Τής φωνάζει άγρια :

— Κακούργα!... 'Ακόμα ή μαύρη σου ψυχή δέν χόρτασε τό μαρτύριο μου : Σ κότωσέ με, λοιπόν, μιά γιά πάντα νά ήσυχάσω. Γιατί μέ ξαναγυρίζεις στή ζωή; !

'Η Χρουντάχρα γνέφει πάλι στά φτερωτά άνθρωπόδυρφα τέρατά της...

Δυδ άπό τούς Κεφαλανθρώπους άνασηκώνονται αύτή τή τή φορά. Προχωρούν στ' αντικρυνά τοιχωματα τής καλασμένης Σπηλιάς... Τραβούν μέ δυσκολία μιά μεγάλη πέτρα πού φράζει κάποια εύρυχωρη τρύπα...

Ταύτοχρονα, ἡ φοβερὴ Βασίλισσα ξεφωνίζει στὸν Γκαούρ, μὲ αγρια χαρά :

— Κουράγιο πατικάρι μου! Αύτή τη φορά θά δοκιμάσεις τὸν πιδ φρικτό! Τὸν πιδ ἀλόκοτο θάνατο!...

Kai vā :

Στὸ ἔκοτεινὸ ἄνοιγμα τῆς
εἰρύχωρης τρύπας παρουσιά-
ζεται κάτι ἀπίστευτο! Κάτι
τρομακτικό!...

ΣΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΟΚΚΙΝΟ ΒΥΘΟ!

‘Ομως καιρός είναι τώρα
νὰ ξαναγυρίσουμε, γιὰ λίγο
κοντά στὸ Ρομπότ...

Είχαμε δει — όπως θυμόσαστε — τὴν τεράστια φόλαινα ν' ἀγκαλιάζῃ, μὲ τὶς ἀπέραντες φτερούγες τῆς, τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα τῶν Οὐρανῶν. Νὰ οταματάῃ τὸν ἔλικα τῆς ράχης του. Καὶ νὰ γκρεμίζωνται μαζὶ στὴν ἀλόκοτη Λίμνη!...

Ἐλάτε λοιπὸν μαζὶ μου. Ἐλάτε νά χουτήσουμε κι' ἐμεῖς στὰ μαυροκόκκινα νερά της. Νά παρακολουθίσουμε, μέ τὰ μάτια μας, τὴν τραγικὴ συνέχεια...

Καὶ νά: Τὸ τρομακτικὸ φτερωτὸ Κῦπρος, μαζὶ μὲ τὸ τεράστιο ἀτσαλένιο Ρούμποτ, φθάνουν γρήγορα θαθεία. Κάτω στὸν μυστηριώδη υιθό τῆς ματωμένης λίμυνς...

“Ομως εύτυχῶς. Ο μισθ-

τρελλος Ἐπιστήμονας είχε προθέψει νὰ φτειάξῃ ἀπόλυτα στεγαιὸν τὸ Ρομπότ του. Σταγόνα νερὸ δὲν μπαίνει μέσα στὸ ἀνθρωπόμορφο ἀεροσκάφος!

Ο δόκτωρ Ούράγκ, δ Ταρ-
ζάν κι ό Γιοκοπίτικο που έρι-
σκονται μέσα σ' αυτό, είναι
άπολυτα άσφαλισμένοι. Τό-
χονιρέδιαςάλι του είναι ίκα-
νό να τούς προστατέψῃ άπό
κάθε έπιθεσι...

"Οσο γι' άέρα, δὲν πρόκειται γά στεναχωρίθούν.

Ο σοφός κατασκευαστής τοῦ Ρωμπότ ἔχει ἀποθηκεύσει στὸ ἑστέρικό του μάκι μεγάλη ποσότητα πεπισθέμένου διγυγόνου! Θά τοὺς ἐφθανε νὰ ζήσουν στὸ θυελό κ' ἔναν δόλο-
κληρο μῆνα!

Η τεράστια φτερωτή φάλαινα δεσμώνει τώρα τὸ ένα πόδι τοῦ ἀτσαλένιου γύγαντα. Κι ἀπ' αὐτὸ τὸν σέρνει κατά τὴ φωλιά του...

Ποιός ξέρει, σύραγε! "Ισως, εἴτι άστραφτερόν πού θλέπει τὸν Ρομπτόν νά τὸν νομίζῃ γιὰ φάρι. Καὶ ἀποτρεψεῖται γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ μὲ τὴν ἄουχια της.

Ο Ταρξάν κι ἐ Οὐράγκ κυτ
τάζουν μέσ' ὅπδ τὰ στρογγυ-
λά κρυσταλλίνια παραθύρ-
κια. Παρακολουθοῦν ἀνήσυ-
χοι τὶς κινήσεις τοῦ φοβεροῦ
καὶ γυγάντιου κτῆνος!

“Ομως δ Ποκοπίκο οπάει πλάκα :

— Πολὺ σὲ γουστάρω ἀ-
δερφούλα μου Φαλαινάρα !
μουρμουρίζει. "Αν είχα μιὰ
ἀπόχη, θὰ σ' ἔπιανα νὰ σὲ

Εσφυνικά τ' ἀντικρυνά χαμόκλαδα δάνασσαλεύουν. "Ενας γιγαντός μαύρος Καννίθαλος ξεπετάγεται πίσω ἀπ' αὐτό. Είναι ό...

Θαλω στή... γυάλα!

Μά νά: Τὴν ἕδικ στιγμή ἔννα δέλλο υδρόβιο Τέρας παρουσιάζεται. Είναι δέκα φορές πιο μεγάλο ἀπό τὸ τεράστιο φτερωτό κῆτος!

Γιά λίγες στιγμές μένει ἀκίνητο κυττάζοντας τὴ φάλανα που σέρνει τὰ ἀσταλένιο θῦμα τῆς.

Τέλος χύνεται νὰ τῆς τὸ ἀριάζη!

Είναι ἐνα φιθερὸ καὶ ἀπαισιο στὴν ἐμφάνισι Τέρας! Μοιάζει μὲν τὸν τεραστίων διαστάσεων Ἀστακό! Μονάχα τὸ κεφάλι του ἀλλάζει

Δέν είναι κεφάλι ἀστακοῦ, ἀλλά κροκοδειλοῦ!

Τὰ μάτια τοῦ Ιούραγκ καὶ τοῦ Ταρζάν δὲν ἔχουν ἀντικρύσει ποτέ, ἀλλη φορά, ένα τόσο τρομακτικὸ πλάσμα!

Ο «Δυσθεόρατος Ἀνιρακλας» τὸν κυττάζει μὲ θωμασμὸ καὶ ξερούλειφεται λιχούδικα :

— Ψυχή μου Ἀστακάρφρος! "Ε, ρε καὶ νὰ τὸν είχα μὲ κανένα θουναλάκι μαγιονέζα!

Μά δὲν καλοπροφθάνει νὰ ξεροκαταπιῇ. Τὸ νεοφερμένο Τέρας τοῦ βυθοῦ, ἀνοίγει τὶς

διέρρευτες κροκοδειλένιες μασ ούλες του. Και διαγκώνοντας τὸ φερωτὸ κύτος — ποὺ σέρνει τὸ Ρομπότ — τὸ κόθει στὴ μέση!

Τὰ δυὸ τεράστια κομμάτια τῆς Φάλαινας σπαρταράνε γιὰ λίγες στιγμές. Τέλος μένουν ἀκίνητα στὸ θυρό.

ΣΚΟΤΑΔΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑ!

‘Ο τρομακτικὸς Ἀστακὸς γυρίζει τώρα. Και ξανανοίγοντας τὶς ἀιέρευτες κροκοδειλένιες του μασσάλεις, χάθει, μὲ μᾶς, δλόκληρο τὸ Ρομπότ!

Οἱ τρεῖς ἐπιθάτες ποὺ θρίσκονται στὸ ἔσωτερικὸ του, οὐτε μπόρεσαν νὰ δοῦν, οὔτε κατάλαβαν τὶ γίνηκε. Μονάχα τὸ ἀπότομο σκοτάδι ποὺ ἀντικρύζουν ἀπ’ τὰ παρασύρακια του ἀεροσκάφους, τοὺς μεριαζετεύει! Δὲν θλέπουν τικά, πρὸς τὰ ἔξω, τίποτα...

‘Ο Ταρζάν ρωτάει τὸν Ἐπιστήμονα :

— Μᾶς τί συνέβη, Ούράγκ; Γιατὶ αὐτὸς τὸ σκοτάδι;

‘Εκείνος μουρμουρίζει σκεπτικός :

— Πολὺ παράξενο, θέθασι! “Ιως ὅμως νὰ ἔχουμε θυμιστῆ σὲ παχὺ οτρώμα λάσπης...

‘Ο Ποκοπίκο ἀναρωτιέται ἀνίσυχος :

— Ήδης ἀδερφέ μου, νὰ κολεπτοστήκαιες ἀπ’ τὸν Ἀστακοκροκόδειλο καὶ νὰ μὴ τὸ ξέρουμε;

Μά την ἵδια στιγμή νοιώ-

θουν τὸ Ρομπότ νὰ τραντάζεται ἀπότομα. Νὰ μετακινεῖται... Νὰ προχωρῇ...

‘Ο νάνος πανηγυρίζει :

— Δὲν σᾶς τόπα ἔγω; Κολατσιομένοι είμαστε! ‘Ο Κροκοδειλαστάκαρος μᾶς ἔχει χλαπαχλουτίσῃ, ἀδερφέ μου! Και τώρα κάνει θόλτες γιὰ νὰ χωνέψῃ

‘Ο Ταρζάν γυρίζει στὸν καμπούρη ‘Ἐπιστήμονα :

— Ναι, Ούράγκ! “Ετοι θὰ είναι : Βρισκόμαστε στὴν κολλιὰ τοῦ μεγάλου Στοιχειοῦ! Γ’ αὐτὸς τόσο σκοτάδι! Γ’ αὐτὸς δὲν θλέπουμε πιά τίποτα...

Και τὸν συμβουλεύει :

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μείνουμε μὲν σταυρωμένα χεριά! Πρέπει κατὶ νὰ κάνης γιὰ νὰ σωθοῦμε!

‘Ο Ούράγκ μένει ἀτάραχος:

— Καλύτερα νὰ περιμένουμε! μουρμουρίζει. “Ολ’ αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν ἐδῶ στὸ θυρό τῆς κόκκινης Λίμνης, ἔχουν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα! Θέλω νὰ μελετήσω τὴν ζωὴ καὶ τὶς συνήθειες τῶν Τεράτων τῆς Σελήνης!

‘Ο Ποκοπίκο πετάγεται :

— Κι ἀπ’ τὴν... κοιλιὰ τους, μωρε Μπάρμπο, θὰ τὶς μελετήσουμε;

‘Ο Ταζάν σφίγγει νευριασμένος τὶς γροθιές του :

— ‘Επι τέλους, Ούράγκ! τοῦ φωνάζει. Μᾶς ἀντακεῖς ἀπὸ τὴ Ζουγκλα! Μᾶς κουβάλησες ἐδῶ πάνω! Χάσαμε τὸν Γκαούρ! Τώρα, δηλαδή, πρέπει νὰ χαθοῦμε κι’ ἐμεις; Εἰ-

σαι ένας τρελλός!

Αύτό ήτανε!

Ο μικροσκοπικός 'Επιστήμονας θυμώνει δάφναταστα! Γουρλώνει τά μεγάλα σκοτεινά μάτια του. Σφίγγει τις δάδυναμες κοκκαλιένες γροθιές του. Και τρέμοντας σύγκορμος, μουγγρίζει βραχνά:

— 'Έγώ τρελλός;! 'Έγώ τρελλός;!

ΣΤΗΝ ΚΙΩΛΙΑ ΤΟΥ ΦΟΒΕΡΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ!

Καὶ νά: "Οπως κάθε φορά πού νευριάζει καὶ ταράζεται, συμβαίνει καὶ τώρα τὸ ἴδιο: 'Η παλιά τρέλλα ξάναφουντώνει στὸ μεγάλο φαλακρό κεφάλι του!"

Ξεσπάει, ξαφνικά σ' ένα παράξενο ήχηρό γέλιο:

— Χά, χά, χά! 'Έγώ δ δόκτωρ Ούραγκ! ξεφωνίζει πανηγυρικά. 'Έγώ είμαι δ "Αρχοντας του Κόσμου! 'Ο Κουρσάρος τῶν Ούρων! 'Ο Κατακτητής του Απείρου! Και δ Νικητής του Θεού!

Ταυτόχρονα χύνεται πάνω στὸν Ταρζάν. ζητάει μὲ τὰ νύχια νὰ τοῦ θγάλῃ τὰ μάτια!

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν σπρώχνει βάναυσα. "Ομως δ τρελλός 'Επιστήμονας έχει δάφναταστα μανιάσει. Ξαναπέφτει πάνω του μὲ πιότερη λύσσα. 'Αδύνατο νὰ έκοκλήσῃ!

Ο Ποκοπίκο, τραβώντας τὴ θρυλική χατζάρα του, μπαίνει στὴ μέση. Και ρωτάει τὸν Ταρζάν:

— Τί λές, Μεγαλειότατε: Νὰ τὸν σφάξω... προσωρινά γιὰ νὰ ήσυχάσῃ;

"Ομως, τὴν Ἱδια στιγμή, μιὰ φωτεινὴ ίδέα περνάει ἀπ' τὸ διαβολεμένο του μυαλό. Καὶ συμβούλευει τὸν Ταρζάν:

— Ξέρεις τίποτ' ἀδερφέ μου: Δὲν τοῦ σερβίρεις, λέω 'γώ, καμμιὰ μπουνιά στὴν καράφλα! Θυμάσαι τὴν ἄλλη θολά; Περδίκι γίνηκε δι μάγκας! Στὸ πὶ καὶ φὶ τοῦ πέρασε δι τρελλάρα !

Στὸ μεταξὺ δ δόκτωρ Ούραγκ έχει σηκώσει ένα βαρύ σίδερο. Κάνει νὰ κτυπήσῃ τὸν Ταρζάν στὸ κεφάλι!

Ο λευκός γίγαντας προφθαίνει. Τοῦ δίνει μιὰ γερή γροθιά στὸ πρόσωπο. Κι δι τρελλός 'Επιστήμονας σωριάζεται κάτω διναίσθητος.

Ο χαλύθδινος Ρομπότ έξακολουθεῖ νὰ μετακινιέται. Σὰ νὰ σέρνεται κάτω στὸ λαοπωμένο βυθὸ τῆς παράξενης Κόκκινης Λίμνης...

'Από τὰ στρογγυλά παραθυράκια τοῦ διεροσκάφους δὲν φαίνεται παρά μονάχα μαύρο πυχτὸ σκοτάδι!

Ο Ταρζάν μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— Είναι φανερό: τὸ μεγάλο Τέρας μᾶς έχει καταπιεῖ... Βρισκόμαστε στὴν ἀπέραντη κοιλιά του! Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ θυοῦμε ἀπ' αὐτήν! Είμαστε χαμένοι!

Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι :

— Πολύ... πηττοπαθής εἰσαι ἀδερφέ μου!

Ταυτόχρονα ἀρχίζει μπου-

σουλώντας νά προχωρή πρός τά μηχανικά στήθεια τοῦ Ρομπότ. "Ωσπου φθάνει καὶ κάθεται στή θέσι τοῦ πιλότου. 'Απ' ἐκεῖ φωνάζει στὸν "Αροντα τῆς Ζούγκλας :

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, κύττα νά 'δης κι ἄκουσε ν' ἀκούσης : 'Ο 'Αστακοκροκόδειλος ποὺ μᾶς ἔχει χλαπαχλουπίσει,... αἰωνία του ἥμνημ !

'Αμέσως σκάει καὶ καὶ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι :

«'Εγώ εἰμ' δὲ Ποκοπίκαρος !
 'Εγώ εἰμ' δὲ Ποκοπίκος !
 'Ο ξακουστὸς παλίκαρος
 κι' δὲ γίγας... «πιτσιρίκος» !
 'Εγώ εἰμ' δὲ γόνης 'Αντρακλας,
 μὲ μιὰ κοιλιὰ μπαλλόνι,
 π' ἄμας βρεθώ σε κίνδυνο
 ἀλλάζω... παντελόνι !».

'Ο Ταρζάν τὸν κυττάζει ἀνήσυχος :

— Τρελλάθηκες κ' ἔσύ ; ρωτάει χαμένα.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΝΑΤΙΝΑΞΙΣ !

'Ο νάνος γουρλώνει τὰ μεγάλα κωμικά μάτια του καὶ σφίγγει τὶς γροθιές, ὅπως, πρὶν λίγο, ἔκανε δὲ Ούραγκ. Τέλος μουγγρίζει ἄγρια :

— 'Εγώ τρελλός ; 'Εγώ τρελλός ; 'Εγώ είμαι δὲ δόκτωρ Ποκοπίκ ! 'Ο 'Αρχοντας τοῦ... Δυσδόμου ! 'Ο Κουρσάρος τῶν Κονίκλων ! 'Ο Κατακτητὴς τῆς Χουχούν ! Καὶ δέ... 'Αντιλαλος τοῦ Θεοῦ ! 'Όλέ !

'Ο Ταρζάν ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νά τὸν πιάση. "Ομως δὲ Ποκοπίκο προφθάνει : Πιέζει κάποιο κουμπὶ καὶ τραβάει ἔνα μοχλό...

Καὶ νά : Τὸ ἀτσαλένιο Ρομπότ τραντάζεται ξαφνικά κι ὀπότομα ! 'Απὸ τὶς ἄκρες τῶν σωληνωτῶν ποδαριῶν του, τρομακτικές ἐκρήξεις ἀντηχοῦν... 'Εκρήξεις ἀτομικῆς ἐνέργειας !

Ταυτόχρονα γίνεται καὶ κάτι τὸ ἀπίστευτο : 'Η τρομερὴ πίεσι τῶν ἀερίων, ἀνατινάζει σὸν δυναμίτης τὸ τεράστιο Στοιχεό τοῦ βυθοῦ τῆς Κόκκινης Λίμνης ποὺ εἶχε καταβροχθίση τὸ Ρομπότ ! Τὸ ἀπέραντο κορμί του γίνεται χίλια κομμάτια ποὺ τινάζεται δεξιὰ κι ἀριστερά !

'Αμέσως τὰ στρογγυλὰ παραδυράκια τοῦ ἀεροπλάνου φωτίζονται...

'Ο Ταρζάν καὶ δὲ Ποκοπίκο κυττάζουν μὲ λαχτάρα ἔξω. Ξαναβλέπουν τὸ βυθό. 'Αντικρύζουν τὸ φοθερὸ κακό πούχει γίνει καὶ τ' ἀμέτρητα κομμάτια τοῦ τεράστιου Στοιχείου.

'Ο νάνος στεναχωριέται :

— Κρίμας τὸν 'Αστακό ! Χάσαμε ἔνα σπουδαῖο... μεζεδάκι !

Τώρα είναι λεύθεροι πιά. "Ομως τὸ Ρομπότ βρίσκεται σὲ φοθερὴ κίνησι κάτω στὸ βυθό. Προχωρεῖ ὀκυθέρνητο σχίζοντας τὰ μαυροκόκκινα νερά... Πότε χώνεται μέσα στὴ λάσπη ! Πότε κτυπίεται πάνω σὲ θράχια... .

"Ετσι, δὲ ἔλικας τῆς ράχης

του σπάζει. Γίνεται κι αύτός κομμάτια.

“Ο Ταρζάν, στήν απόγυνωσι πού βρίσκεται, δὲν ξέρει τί κάνει. Πιέζει κουμπιά και τραβάει μοχλούς στήν τύχη. Ζητάει νά σταματήσῃ τὸ ἀφηνιασμένο χαλύβδινο Τέρας.

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνει...

‘Αντίθετα οἱ ἐκρίξεις τοῦ Ρομπότ δυναμώνουν τώρα! Τὸ ἀλόκοτο ἀεροσκάφος τραντάζεται περισσότερο! Σχίζει τὰ νερά μὲ μεγαλείτερη ταχύτητα:

‘Ο νᾶνος φιλοσοφεῖ ἀτάραχος στὶς τραγικές αὐτές στιγμές:

— Δὲν βαριέσαι... Θὰ τρέξη, θὰ τρέξῃ... Κάποτε θὰ λαχανιάσῃ. Καὶ θὰ σταματήσῃ τὸ ρημάδι!

“Ομως, ξαφνικά πάλι, τὰ μάτια του φωτίζονται ἀπό μιὰ καινούρια ίδεα. Κι ἀρχίζει στὰ χαστούκια τὸν ἀνασθήτο ‘Επιστήμονα :

— Κλάφ, κλούφ! Κλάφ, κλούφ!

‘Ενω ταυτόχρονα τοῦ φωνάζει τραγουδιστά :

«Ξύπνησε λεβεντόκορμε!
Ξύπνα τρελλὲ Καμπούρη!
Ξύπνα καὶ σῶσε μας, γιατὶ
τσινάει τό... γαϊδούρι!».

Καὶ νά : ‘Ο δόκτωρ Οὐράγκ συνέρχεται γρήγορα. Καταλαβαίνει ἀμέσως τὸν κίνδυνο πού βρίσκονται. Καὶ κάνοντας μὲ θύάσι τοὺς ἀπαραίτητους χειρισμούς, σταματάει τὸ μανιασμένο Ρομπότ!

“Ετσι, δ ἀτσαλένιος γίγαντας ἀρχίζει ν’ ἀνεθαίνη. ‘Ωσπου φθάνει στήν ἐπιφάνεια τῆς Κόκκινης Λίμνης...

Μά τοῦ εἶναι ἀδύνατο πιάνω πετάξῃ. Ή μεγάλος ἔλικας τῆς ράχης του ἔχει σπάσει!

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ !

‘Ο δόκτωρ Οὐράγκ καταφέρνει — μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες — νὰ θγάλη τὸν Ρομπότ στήν ὅχθη. Κι’ ἀμέσως, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς κοιλιᾶς του θγαίνει ἔξω. ‘Ο Ταρζάν κι δ νᾶνος τὸν ἀκολουθοῦν...

‘Ο Ποικοπίκο ἐνθουσιάζεται :

— Γειά σου, καπετάν Τρελλάρα! τοῦ φωνάζει. ‘Αν δὲν φᾶς ταρζανέικια γροθιά, ἀδερφέ μου, δὲν ἔρχεσαι στὰ σύγκαλά σου!

‘Ο σοφὸς καμπούρης βλέπει τὴ σπασμένη προπέλα, μά δὲν στενάχωριέται. Βγάζει ἀπὸ τὸ ἔσωτερικὸ τοῦ Ρομπότ ἔναν ἄλλον ἔλικα ἀνταλλακτικόν. Καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ταρζάν τὸν βιδώνει στήν ράχη τοῦ ἀτσαλένιου γίγαντα.

Τώρα τὸ ἀεροσκάφος εἶναι ξετοιμῷ νὰ πετάξῃ!

“Ομως δ Ποκοπίκο ξεφωνίζει ξαφνικά, δείχνοντας στὸν οὐρανό :

— “Ενας Κέφαλος, βρέεες!
“Ενας Κεφαλαράς!

Κι ἀλήθεια : “Ενας ἀπὸ τοὺς Κεφαλανθρώπους φαί-

νεται νά φτερουγίζει γρήγορα. Σάνα νά φιάζεται νά φθάση στη φωλιά του...

‘Ο Ταρζάν άρπαζει μέτα τὸ ένα χέρι του τὸν Όυράγκ και μὲ τ’ ἄλλο τὸ νάνο. Τοὺς πετάει μέσσα στὴν ἀνοικτὴ κοιλιὰ τοῦ Ρούποτ. Μηταίνει κι αὐτὸς μέσσα. Καὶ κλείνοντας τὴν πόρτα, διατάζει τὸν Καμπούρη :

— Κάνε γρήγορα! Πρέπει νά παρακολουθήσουμε τὸ φτερωτὸ Τέρας. Να δοῦμε ποὺ θά πάη. Μονάχα ξετοί θά μπορέσουμε νά ξαναθρούμε τὸν Γκαούρ!

Σὲ λίγες στιγμές τὸ Ρούποτ βρίσκεται ψηλά στὸν οὐρανό. Πείρνει τὴν ἴδια κατεύθυνοι μὲ τὸν Κεφαλάνθρωπο. Τὸν παρακολουθεῖ ἀπό ακριά...

.....
Καὶ νά: Τὸ φτερωτὸ αὐτὸ Τέρας φθάνει κάποτε πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα ποὺ κοχλάζει... Καὶ χαμηλώνει πρὸς ἔνα σημεῖο τῆς ἀκτῆς ποὺ ψώνινοται θεόρατα τρομακτικὰ βράχια... Κάπου, ἀνάμεσα σ’ αὐτά, φαντάζει τὸ εύρυχωρὸ ἄνοιγμα μᾶς σπηλιᾶς.

Τὸ ἀνθρωπόμορφο Στοιχειό κατευθύνεται ίσια πρὸς τὰ ἔκει...

.....

Ο «ΜΑΥΡΟΣ ΧΑΡΟΣ» ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Καιρός δύμως είναι νά γυρίσουμε, γιά λίγο, μὲ τὴ φαντασία μας στὴν ἀγαπημένη Ζούγκλα.

‘Η Ταταμπού, ή Τζέιν, δικραγιαμπού καὶ ή μελιστάλακτη Χουχού, ζούνε τώρα μονάχοι. Ἐκεῖ πάνω στὴν κορφὴ τοῦ περήφανου πέτρινου θουνοῦ...

‘Ο καλδκαρδος γιὺς τοῦ Ταρζάν κάνει δι, τι μπορεῖ γιὰ νά βοηθήσῃ καὶ νά προστατέψῃ τὶς τρεῖς γυναῖκες.

“Ομως ή κοντόχοντρη πυγμαία είναι ἀπαριγόρητη :

— “Αχ, βάχ! Πάει τὸ Ποκοπικάκι μου ποὺ κακοψόφο νάχη, τὸ χρυσό μου!

‘Η Τζέιν καὶ ή Ταταμπού έχουν πάψει πιὰ νά κλαίνε γιά τὸ χαμό τῶν συντρόφων τους. Τὰ μάτια τους στέρεψαν ἀπὸ δάκρυ...

.....
Τὸ ἄλλο πρωτὶ οἱ δυὸ πανώριες γυναῖκες κατεβαίνουν τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ θουνοῦ. Τραβάνε στὴν πηγὴ γιὰ νά δροσίσουν τὰ ξεραμένα χελιά τους.

‘Ο Κραγιαμπού κ’ ή Χουχού τὶς ἀκολουθοῦν...

Πίνουν δλοι ἀπὸ τὸ καθάριο νεράκι. “Υστερα ξαπλώνουν στὸν ἵσκιο τῶν αἰωνόβιων δέντρων!

“Ομως σὲ λίγο ή Ταταμπού σηκώνεται. Καὶ προχωρῶντας ἀργά, χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνές καταπράσινες φυλλωσιές...

‘Η Τζέιν τῆς φωνάζει : — “Ε, Ταταμπού! Γιατὶ φεύγεις; Ποῦ πᾶς μονάχη σου;

‘Η φωνὴ τῆς πανωριας Κόρης ἀποκρίνεται :

— Θέλω νά περπατήσω λιγάκι... Θά ξαναγυρίσω γρή-

γορα!

Ο γιός του Ταρζάν πετιέται δύσθις κι ἀνήσυχος. 'Εξηγεῖ στή μητριά του :

— Θά τὴν παρακολουθήσω κρυφά... Είναι πολὺ στεναχωρημένη... Λίγο πιό κάτω θρίσκεται ἔνας βαθύς γκρεμός... Μπορεῖ νὰ κάνῃ καυμάτια τρέλλα!

Και ἔκινδει ἀμέσως πρὸς τὴν κοτεύθυνσί της. Γιὰ ώρα πολλή παρακολουθεῖ τὴν Ταταμπού ἀθέστος.

Η πονεμένη συντρόφισσα του μελαψοῦ παλικαριοῦ τραβάει κττα τὴν Μεγάλη Πη-

γή. Στὸ μέρος, δηλαδὴ ποὺ ὁ τρομερὸς σιδερένιος Γίγαντας εἶγε καλέσει τὸν Γκαούρ...

Τέλος, φθύνοντας ἑκατὸν τὸ πρόσωπο τῆς στὶς παλάνιες καὶ ἔσπασει σὲ ἀκράτητους λυγμούς :

— Γκαούρ! 'Αγαπημένε μου, Γκαούρ! Συχώρεσέ με ποὺ ζῶ ἀκόμα! "Αν ἔχερε πῶς ἔχεις χαθῆ, θὰ εἰχα κ' ἐγώ πεθάνει!

Τὰ μάτια του Κραγιαμπού, ποὺ τὴν ἀκούει κρυψμένος πίσω ἀπὸ τὸν κοριό κάποιου κοντινοῦ δέντρου, θουρκώ-

Ο 'Αρχικαννίβαλος νοιώθει ξαφνικὰ ἔνα τρομερὸ κτύπημα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Και ἀνατρέπεται...

νοιν.

Μά νά: Ξαφνικά τ' ἀντικρινά πυκνά χαμόκλαδα ἀνασπεύσουν. "Ενας τερατόμορφος τρομακτικός καννίθαλος ξεπετάγεται!"

"Η Ταταμπού τὸν ἀναγνωρίζει: Εἶναι ὁ φοβερὸς Ρουβάν! 'Ο «Μαύρος Χάρος» δηπως τὸν λέντοι οἱ θιγγενεῖς!"

Πολλὲς φορὲς ὁ ἀπασιος αὐτὸς κακούργος ἔχει ζητήσει ν' ἀπάτῃ τικλάσα τοῦ τὴν πανώρια μελαψή Κόρη! "Ομως τότε στὴ Ζούγκλα θροσκόταν ὁ Γκαούρ. Τίποτα δὲν εἶχε καταφέρει νά κάνῃ..."

Μά τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ τύχη βοηθάει τὸν Ἀρχικαννίθαλο. "Ἔχει θρεῖ τὴν Ταταμπού δλομόναχη κι ἀπροστάτευτη!"

"Ἐτοι, μὲν μανία καὶ λαχτάρα, χύνεται πάνω τῆς. Κάνει νά τὴν ἀρπάξῃ..."

Μά για μά! Ἐλλιγίδα, σὸν αὐτὴν, ἡ τιμὴ κι ἡ λευτεριά ἔχουν μεγαλεῖτερη ἀξία ἀπὸ τὴ ζωὴ!

Πρὶν δὲ τρομερὸς Ρουβάν φθάσει κοντά τῆς, ἔχει πεταχτὴν κιόλας δρθή...

"Υποχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς Πηγῆς. Κάπου ἔκει εἶχε, ἀπὸ πρίν, πάρει τὸ μάτι τῆς ἔνα σπασμένο κοντάρι..."

Τὸ σηκώνει μὲν θιάσι. Κι ἀτρόμητη σὰν Σουλιώτισσα δρμάει πάνω στὸν γιγαντόσωμο καὶ τρομακτικὸν ἀντιπαλό! Κάνει νά τὸν κτυπήσῃ.

"Ομως δὲ 'Αρχικαννίθαλος κρατάει γερή πρωτόγονη ἀσπίδα ἀπὸ δέρματα ἵπποκόταμου. Τὸ κοντάρι τῆς Ταταμπού καρφώνεται πάνω σ' αὐ-

τά. Κοὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χειρὶς τῆς...

"Η «Κόρη τῆς Ζούγκλας» μένει τώρα ἄσπλη. Κι ὁ ἐναδρος Ρουβάν, σηκώνοντας τὸ δικό του κοντάρι, τὴν κτυπάει σπὸ κεφάλη...

"Ἐτεις ἡ Ταταμπού σωριάζεται κάτω ζαλισμένη Δὲν ἔχει πιά τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῆ..."

"Ο «Μαύρος Χάρος» πετάει τώρα τὸ κοντάρι καὶ τὴν ἀσπίδα του. Καὶ σκύβοντας, ἀρπάζει μὲν θιάσι στὴν ὀγκαλία του τὸ πανώριο θύμα...

"Ἀρχίζει νά τρέχῃ δοσ ποδ γρήγορα μπορεῖ. Τραβάει γιὰ τὸ θρυμερὸ χορταρένιο χωρὶς τῆς φυλῆς του..."

"Ομως δὲ τύχη δὲν τὸν βοηθάει δῶς τὸ τέλος..."

Ξαφνικά, ἐκεὶ ποὺ προχωρεῖ, νοικόθει ἔνα τρομερὸ κυππαρισσια σπὸ πίσσο μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Καὶ βγάζοντας θραγύδιο πονημάτιο βογγητῷ, σωριάζεται θαρύς κάτω...

"Η Ταταμπού, ποὺ ξεφεύγει τώρα ἀπὸ τὰ χοντρὰ τριχωτὰ μπράτσα του, πετιέται δρθή. Κι ὀντικρύζει κατάπληκτη τὸν σωτῆρα της:

— "Εσύ έδω;! ψιθυρίζει χαμένες. Ποῦ θρέθηκες;

"Ο γιός τοῦ Ταρζάν σκουπίζοντας σπὸ παχὺ γρασίδι τὸ ματωμένο του ρόπαλο, ἀποκρίνεται περήφανα:

— Σὲ παρακολουθοῦσσα κριόρα! "Οσο λείπει ὁ Γκαούρ, ἔγώ θά εἰμαι δὲν προστάτις σου!"

"Ἐτοι, εκινδύνωσ τώρα μαζί κ' οι δυδ, ξαναγυρίζουν σπὸ μέρος ποὺ θρίσκονται ἡ

Τζέιν καὶ ή Χουχού...

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΜΕ ΤΟ ΠΥΡΙΝΟ ΚΕΦΑΛΙ !

Μὲ τ' ἀκούραστα φτερά τῆς φαντασίας μιας ἀς διασχίσουμε πάλι τὸ "Απειρο..."

Καὶ νά: Θεάνουμε ξανὰ στὴ Σελήνη. Περιέργη τὴν καφτὴ θάλασσα μὲ τοὺς πυκνούς ἄσπρους καπινούς. Καὶ μπαίνουμε στὴν τεράστια Σπηλιά τῶν φτερωτῶν Τεράτων...

"Οπως θημόσαστε, ἡ γιγαντόσωμη Βασιλισσα Χρουντάχρα, μὲ τὸ πανώριο πρόσωπο, μὲ τὸ τριχωτὸ κορμί δράκου καὶ τὰ φιδίσια χέρια καὶ πόδια, κάθεται ἀγέρωχη στὸ μακάθριο — ἀπὸ νεκροκεφαλές — θρόνο της..."

"Ο ἄλιορες Γκαούρ θρίσκεται κέτω, μὲ τὰ πόδια του δεμένα ἀπὸ τὸ κουλουριασμένο ἄσπρο φίδι..."

"Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τρεῖς Καφαλάνθρωποι ἔχουν τραβήξει τὴν πέτρα ποὺ ἔκλεινε μιὰ μικρὴ σπηλιά. Καὶ στὸ σκοτεινό σνοιγμά της παρουσιάζεται κάτι ἀπίστευτο! Κάτι τρομακτικό:

Εἶναι ἔνα Τέρας ποὺ διμοιού του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πλάσσῃ οὔτε ἡ πιὸ τρελλὴ φαντασία!

Μοιάζει μ' ἔναν ἀλόκοτο καὶ φρικτὸ βρυκόλακα :

Οἱ πατοῦσες τῶν ποδαριῶν του εἰναι χωμένες μέσα σὲ δυὸ ἀνθρώπινες νεκροκεφαλές! Τὰ χέρια του καταλήγουν σὲ τεράστιες ἀρπακτικὲς δαγκάνες. Σὰν τοῦ καθουριοῦ...

"Ομως καὶ κάτι ἄλλο πιὸ παράξενο: Πόνω στοὺς ὅμιους τοῦ ἀπαίσιου μισολυμένιου βρυκόλακα δὲν ὑπάρχει κεφάλι. Στὴ θέσι του καὶ μέσ' ἀπ' τὸ κοιμένο λαρύγκι του ποὺ ἔξέχει, ξεπετιέται μιὰ μεγάλη κόκκινη φλόγα! Μιὰ φλόγα ποὺ γύρω της φτερούγιζουν μικροσκοπικὲς μαύρες νυχτερίδες!"

Τὸ ἔξωφρενικὸ αὐτὸ Στοιχειὸ προχωρεῖ ἀργά. Οἱ νεκροκεφαλές ποὺ φοράει στὰ πόδια του κροταλίζουν μακάθρια κι ἀνατριχαστικά!

Καὶ νά: Τὸ ἀκέφαλο Τέρας φθάνει τώρα στὸ μέρος ποὺ θρίσκεται πεσμένος κάτω ὁ μελαφός γίγαντας...

"Η φοθερή Χρουντάχρα καγχάζει μὲ λύσσα :

— Χά, χά, χά! 'Ετοιμάσου πάλι, δμορφονεί μου : "Ηρθε ή ώρα νὰ δοκιμάσης τὸ πιὸ φρικτὸ μαρτύριο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη!"

'Άλλοιμονο! Τήν ίδια στιγμή τρομακτική θοή άκουγετ' έξω από τη μεγάλη Σπηλιά...

'Η Βασίλισσα κι όλα τὰ φτερωτά της Τέρατα γυρίζουν ξαφνιασμένοι. Κυττάζουν άνήσυχοι πρὸς τὸ εύρυχωρο, μᾶλλον εισιμένο ἀνοιγμα τῆς Σπηλιᾶς τους...

Οἱ μεγάλες καὶ θαρείες πέτρες ποὺ τὸ εἶχαν φράξει γκρεμίζονται σάν απὸ μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ δθησι.

Ταυτόχρονα μπαίνει μέσα ὁ ἀτσαλένιος Ρομπότ τοῦ Οὐράγκ. Καὶ σχεδόν μαζί του ὁ Κεφαλάνθρωπος ποὺ τὸ ἀεροσκάφος παρακολουθοῦσε στὴν ἐναέρια πορεία του...

Καὶ νά: 'Η δρμὴ τοῦ χαλύβδινου Γίγαντα εἶναι τρομακτική! Σαρώνει τὰ φτερωτά Τέρατα ποὺ θρίσκονται μπροστά του... Φέρνει μερικές θόλτες στὸ ἀπέραντο ἐσωτερικὸ τῆς Σπηλιᾶς...

Ωἱ φοβεροὶ κρότοι τῶν ἐκρήξεών του σκορπίζουν σὲ ὅλους τὸν πανικό...

Κι' αὐτός, ὁ φρικτὸς θρυκόλακας μὲ τὸ πύρινο κεφάλι, κρύθεται τρομοκρατημένος στὴν κολασμένη τρύπα του!..

'Η Χρουντάχρα γκρεμίζεται ἀπ' τὸν ἀπαίσιο θρόνο τῆς!

Σέρνεται μὲ τὰ φίδια τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδαριῶν της. Φθάνει στ' ἀντικρυνὰ πέτρινα τοιχώματα. Καὶ κρύθεται σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα...

Οἱ Κεφαλάνθρωποι οὐρλιάζουν μὲ ἀπόγνωσι, φτερουγλίζοντας ἔδω κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ σωθοῦν!...

'Ακόμα καὶ τὸ ἄσπρο φίδι εξετυλήγεται ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Γκαούρ. Σέρνεται κι' αὐτὸ γιὰ νὰ τρυπώσῃ κάπου...

Οἱ τρομακτικὲς ἐκρήξεις τοῦ τεράστιου Ρομπότ σταματοῦν τώρα. Μονάχα δὲ Ἐλικας τῆς ράχης του ἐξακολουθεῖ νὰ γυρίζῃ...

'Ο ἀτσαλένιος γίγαντας, χαμηλώνοντας δργά, φθάνει κάτω. Κοντά στὰ σκορπισμένα κρανία τοῦ γκρεμισμένου θρόνου τῆς Βασίλισσας...

'Η σιδερένια πόρτα τῆς κοιλιᾶς του ἀνοίγει. 'Ο Γκαούρ πηδάει χαρούμενος μέσα.

Οἱ ἐκρήξεις τοῦ Ρομπότ ξαναρχίζουν ἀμέσως. Τὸ ἀεροσκάφος τοῦ παράφρονα 'Επιστήμονα ἀνυψώνεται λίγο ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς ἀπαίσιας Σπηλιᾶς. Καὶ πετῶντας Ισιά, ξαναθρίσκεται μὲ δρμὴ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της. Ξαναθρίσκεται λεύθερος ἔξω!

Ψηλά στὸν οὐρανὸ τῆς Σε-

λήνης φαντάζει μεγαλόπρεπο τὸ διστέρι τῆς Γῆς μας! Σὰν ἔνας τεράστιος δύσπρος δίσκος!... Ξεχωρίζουν καθαρά, πάνω σ' αὐτόν, οἱ ὀπέραντες στεριές κι' οἱ θάλασσες!

Ο χαλύθδινος Γίγαντας ύψωνται γρήγορα. Παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὰ ἔκει... Σὲ λίγες στιγμές δὲν φαίνεται πιᾶ... "Εχει χαθῆ στὸ ἀτέλειωτο πέλαγος τοῦ Απείρου!..."

Ο δόκτωρ Ούραγκ, μὲ τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ποκοπίκο, ξαναγυρίζουν στὴ Γῆ!...

Σὲ μιὰ στιγμή, δ νᾶνος τραβάει τὴ σκουριασμένη κι' ἀνάπτηρη χατζάρα του. Καὶ φωνάζει στὸν τρελλὸν Επιστήμονα ποὺ κυθερνάει τὸν Ρομπότ :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου, Καραφλοκαμπούρη!... "Αμα φθάσουμε στὴ Ζούγκλα, κάνε στάσι νὰ σέ... σφάξω!..."

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

**ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
«ΓΚΑΘΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»**

Κοκλεφόροιν κάθε Επέμβε

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ήΛΑ ΤΗΝ ΥΔΕΗ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β °Αθηναί

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ήΛΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Έκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πατραιώς 18—°Αθήνα:

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συνετό. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ οἱ παραγγελίαι εἰς τὴν Έρθρην ν.

ΜΕ ΑΓΩΝΙΑ

περιμένουν δλοι τὴν ἀρχόμενη Πέμπτη

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

Είναι ή πιὸ καταπληκτικὴ περιπέτεια Ζούγκλας ἀπ' ὃσες
ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΚΑΜΜΙΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΚΑΙ

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

δὲν πρέπει νὰ χάσουν τὸ συναρπαστικὸ τεῦχος ποὺ ἔχει τὸν
τίτλο :

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

Θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ ὅλοκληρη τὴν 'Ελλάδα

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ « ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

Τίς γράφει ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφοροῦν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

- 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.
- 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ.
- 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ.
- 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ.
- 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ.
- 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.
- 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ.
- 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

- 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ.
- 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ.
- 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ.
- 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ.
- 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ.
- 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ.
- 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ.
- 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

- 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ.
- 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ.
- 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ.
- 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ.
- 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΙΚΤΥΝΕΥΕΙ.
- 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ.
- 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

- 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ.
- 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ.
- 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ.
- 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ.
- 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ.
- 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ.
- 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.
- 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

- 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ.
- 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙΡ ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ.
- 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ.
- 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ.
- 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ.
- 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ.
- 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ.
- 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

- 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ.
- 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.
- 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ.
- 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ.
- 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ.
- 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ.
- 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ.
- 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

- 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ.
- 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ.
- 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ.
- 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ.
- 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ.
- 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.
- 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ.
- 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΟΗ. (Τόμος 8ος)

- 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ.
- 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ.
- 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ.
- 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ.
- 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ.
- 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ.
- 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ.
- 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

- 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ.
- 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ.
- 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ.
- 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ.
- 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΡΕΛΑΣΜΑ.
- 70) Ο ΔΙΑΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ.
- 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
- 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

- 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ.
- 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ.
- 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.
- 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ.
- 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ.
- 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ.
- 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ.
- 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ « ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ » ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ « ΑΓΚΥΡΑ » ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. [REDACTED]